

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.320/2022/28. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2023. június 7. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2023. június 21. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. május 23. napján kelt 1.B.96/2019/152-I. számú ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

Terhelt1 I. r. vádlott terhén megállapított a Btk. 376.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő hűtlen kezelés büntette (5. tényállás), a közvetett tettesként elkövetett a Btk. 396.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és helyesen kizárólag az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntette (5. tényállás), továbbá a közvetett tettesként elkövetett a Btk. 345.§-ába ütköző hamis magánokirat felhasználásának vétsége (5. tényállás) bűncselekmények vonatkozásában a folytatólagos elkövetésre utalást mellőzi.

Terhelt1 I. r. vádlott a szabadságvesztés büntetésből a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Terhelt2 II. r. vádlott bűnös hűtlen kezelés büntetettében [Btk. 376. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont], ezért a bíróság 200 (kétszáz) napi tétel pénzbüntetésre ítéli.

A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 4000 (négyezer) forintban állapítja meg. Ha az így kiszabott 800.000 (nyolcszázezer) forint pénzbüntetést nem fizeti meg, a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Terhelt4 IV. r. vádlottal és Terhelt9 IX. r. vádlottal szemben a pénzbüntetés kiszabását, valamint a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak átváltoztatására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezést akként változtatja meg, hogy a Trkv.1929/2016. számon feltüntetett bűnjeleket a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala Bj.926/2019. számon, a Trkv.45/2015. számú bűnjeleket Bj.923/2019. számon, a Trkv.456/2016. számon nyilvántartottakat Bj.924/2019. számon, a Trkv.1496/2016. számúakat Bj.925/2019. számon, a Trkv. 832/2018. számon feltüntetteket Bj.927/2019. számon tartja nyilván.

Terhelt4 IV. r. vádlott tényleges tartózkodási helye: cím57 szám, Terhelt9 IX. r. vádlott tényleges tartózkodási helye: cím58.

Az ítélet bevezető részében tárgyalási határnapként 2021. október 20. napját is feltünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú bíróság ítéletével szemben az ügyészség, Terhelt2 II. r. vádlott és védője jelenthet be fellebbezést. A kézbesítés útján közölt ítélettel szemben a fellebbezést nyolc napon belül lehet előterjeszteni. Terhelt1 I. r., Terhelt4 II. r. és Terhelt9 IX. r. vádlott vonatkozásában az ítélet ellen nincs helye további fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. május 23. napján kihirdetett 1.B.96/2019/152-I. számú ítéletével

- Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli, egy esetben felbújtóként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntetében [Btk. 376. § (1), (5) bekezdés a) pont], felbújtóként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntetében [Btk. 376. § (1), (4) bekezdés a) pont], közvetett tettesként, folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont], felbújtóként folytatólagosan elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (1) bekezdés, és (4) bekezdés b) pont], felbújtóként elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (1) bekezdés, és (3) bekezdés a) pont], folytatólagosan, közvetett tettesként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §], 2 rendbeli folytatólagosan, felbújtóként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §]; ezért az I. r. vádlottat halmazati büntetésül 5 év börtönben végrehajtandó

szabadságvesztésre, 500 napi tétel, napi tételenként 10.000 forint, összesen 5.000.000 forint pénzbüntetésre, 5 év közügyektől eltiltásra, és 5 év gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja vagy egyszemélyi vezetője, gazdasági társaság vagy szövetkezet felügyelőbizottságának tagsága foglalkozástól eltiltásra ítélte; rendelkezett a feltétele szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról is

- Terhelt2 II. r. vádlottat az ellene hűtlen kezelés büntette [Btk. 376. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette;

- Terhelt4 IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntetében [Btk. 376. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont], költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont], folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §]; ezért a IV. r. vádlottat halmazati büntetésül 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 500 napi tétel, napi tételenként 2000 forint, összesen 1.000.000 forint pénzbüntetésre és 5 év felszámolóbiztosi foglalkozástól eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtását öt év próbaidőre felfüggesztette; rendelkezett a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetére a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról;

- Terhelt8 VIII. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett hűtlen kezelés büntetében [Btk. 376. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pont], bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont], bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §]; ezért a VIII. r. vádlottat halmazati büntetésül 10 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, és 2 év gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja vagy egyszemélyi vezetője, gazdasági társaság vagy szövetkezet felügyelőbizottságának tagsága foglalkozástól eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette; rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról is;

- Terhelt9 IX. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hűtlen kezelés büntetében [Btk. 376. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont], bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntetében [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont], bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345. §]; ezért a IX. r. vádlottat mint különös visszaesőt halmazati büntetésül 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 500 napi tétel, napi tételenként 1000 forint, összesen 500.000 forint pénzbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

- Ezen felül határozott az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, és az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlottak terhére, II. r. vádlottat érintően a felmentő rendelkezés miatt, bűnösség megállapítását és büntetés kiszabását szorgalmazva, I., IV. és IX. r. vádlottak vonatkozásában súlyosabb büntetést indítványozva. Az I. r., a IV. r. és a IX. r.

vádlottak és védőik elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében fellebbeztek. Az elsőfokú ítélet VIII. r. r. vádlottra jogerőre emelkedett.

[3] A Fővárosi Főügyészség BF.15796/2014/113 számú írásbeli fellebbezés indokolásában Terhelt2 II. r. vádlott felmentése kapcsán kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a cég13-vel kötött írásbeli szerződéstől eltérő fizetési ütemezésben való megállapodást akként értékelte, hogy az nem jelent kirívó változást a szerződés összértékét tekintve, illetve, hogy terhelt2nak az írásban megkötött szerződésben foglalttól eltérő kifizetést teljesítő magatartása nem valósított meg az adós vagyonának megóvásával kapcsolatos kötelezettségszegést. Az elsőfokú ítéletet II. r. vádlott vonatkozásában részben megalapozatlannak tartotta, mert az ítélet 1. tényállása részben helytelen ténybeli következtetéseken alapul, ennek következtében álláspontja szerint a megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontjában írt megalapozatlansági okokban szenved.

[4] Álláspontja szerint helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság e tényállás vonatkozásában a szerződéskötés adatait, továbbá azt a körülményt is, hogy a szerződésben rögzített első és második ütem teljesítésének ellenértékeként megjelölt 15.000.000 forint + ÁFA érték helyett 20.000.000 forint + 5.000.000 forint ÁFÁ-t, összesen 25.000.000 forintot utalt át 2010. december 2. napján a cég13 részére, holott II. r. vádlott tisztában volt azzal, hogy a vállalkozó a szerződésben foglalt tevékenységet épphogy elkezdte teljesíteni. A II. r. vádlott és tanú5 tanú vallomását elemezve azonban megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül következtetett arra, hogy a II. r. vádlott felszámolóbiztosként tanúsított magatartása elfogadható, az elvárható gondosság keretén belüli magatartás. Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a II. r. vádlottnak a vádbeli számla befogadásának és kifizetésének idején még nem kellett átlátnia, hogy a szerződés szerinti teljesítésre nem fog sor kerülni, ezáltal nem kellett számolni azzal, hogy a cég vagyoni hátrányt szenvedhet, ennek okán nem valósult meg bűncselekmény. A felszámolónak az adós vagyonát érintő minden egyes rendelkezésnél, minden kifizetéskor tanúsítania kell a törvény által megkívánt elvárható gondosságot, és nem tekinthető az elvárható gondosság körébe tartozó tevékenységnek a teljesítési igazolás tudottan alaptalan kiállítása, illetve hiányos teljesítés esetén is a magasabb összeg kifizetése. Az elkövetés idején hatályos csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. (továbbiakban: Csődtv.) 48. § (3) bekezdése szerint a felszámoló a felszámolási eljárás alatt köteles gondoskodni az adós vagyonának megóvásáról, megőrzéséről. Az 54. § (1) bekezdése szerint a felszámoló a felszámolás során az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal köteles eljárni. Mindezek alapján az ügyészség vélekedése szerint a II. r. vádlott szándékosan megszegte a csődtörvényben rögzített vagyonkezelői kötelezettségét, ezzel okozati összefüggésben következett be a vagyoni hátrány, így II. r. vádlott elkövette a jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntettét. Terhelt2 II. r. vádlottnak a Btk. 376. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntetében való bűnösségének megállapítása indokolt, vele szemben pénzbüntetés kiszabása szükséges az ügyészi indítvány szerint.

[5] A Terhelt1 I. r., Terhelt9 IX. r. vádlottak terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása végett, IX. r. vádlott esetében vele szemben vagyonelkobzás elrendelése végett, továbbá Terhelt4 IV. r. vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében bejelentett fellebbezés kapcsán kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság csaknem hiánytalanul felsorolta a vádlottak vonatkozásában

fennálló büntetéskiszabási körülményeket, azonban azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság által értékelt súlyosító körülményeket a részben folytatólagos elkövetéssel, valamint a vagyon elleni és a költségvetést károsító bűncselekmények elszaporodottságával ki kell egészíteni. Túlzott súllyal vette figyelembe a bíróság I. r. vádlott esetében az időmúlást, így – bár az enyhítő körülmények a lehetővé teszik a középértéktől való kedvező eltérést – az I. r. vádlott esetében a törvényi minimumban meghatározottnál hosszabb tartamú szabadságvesztés és ehhez igazodó tartamú közügyektől eltiltás kiszabása indokolt.

[6] A törvényszék Terhelt4 IV. r. vádlott esetében is elmulasztotta a vádlott terhére értékelni a részben folytatólagos elkövetést, valamint a vagyon elleni és a költségvetést károsító bűncselekmények elszaporodottságát. E vádlott vonatkozásában sem érvényesülnek a büntetési célok a szabadságvesztés büntetés törvényi minimumában történő kiszabása és a büntetés végrehajtásának felfüggesztése mellett, IV. r. vádlott büntetésének súlyosítása – a szabadságvesztés tartamának emelése, a végrehajtás felfüggesztésének mellőzése és közügyektől eltiltás kiszabása – indokolt, figyelemmel a belső arányosságra is.

[7] Terhelt9 IX. r. vádlott esetében nem értékelte súlyosítóként az elsőfokú bíróság a részben folytatólagos elkövetést, valamint a vagyon elleni és a költségvetést károsító bűncselekmények elszaporodottságát, a büntetési célok e vádlott esetében is csak a törvényi minimumot meghaladó, hosszabb tartamú szabadságvesztés és az ehhez igazodó mértékű közügyektől eltiltás kiszabásával érhetőek el. Emellett az ügyészi fellebbezés szerint a vádlottal szemben vagyonekborzás alkalmazása is indokolt 107.950.000 forint erejéig, miután az irányadó tényállásban nincs olyan adat, amely szerint a vádlottak által megvalósított bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyont nem IX. r. terhelt szerezte volna meg.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.591/2022/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Rögzítette, hogy a felülbírálat a bejelentett fellebbezésekre tekintettel teljeskörű, azok elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta. Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a Be. 13. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tanácsban járt el. Az ügyben a III., V., VI., VII., X., XI., XII. és XIII. r. vádlottakat érintően beismerő nyilatkozatuk elfogadását követően ítéletet hozott, melyeket az érdekeltek jogorvoslati kérelmekkel nem támadtak. Ügyfelderítési kötelezettségének az I., II., IV., VIII. és IX. r. vádlott vonatkozásában – a bizonyítási indítványokat is figyelembe véve – a szükséges mértékben eleget tett. Kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a személyi rész tekintetében – I. és IX. r. vádlott korábbi elítélésére vonatkozó adatok pontosítása körében – kiegészítésre szorul, emellett több helyen az elírási hibák javítása is szükséges. Álláspontja szerint az ítélet részlegesen magalapozatlan, azonban az a Be. 593. § (1) bekezdésének a) pontjának alkalmazásával kiküszöbölhető. A tényállás kiegészítésére és helyesbítésére vonatkozó indítványa az 1. tényállást érintette a II. r. vádlott cselekvőségével kapcsolatosan, egyebekben a mérlegeléssel megállapított történeti tényállásokat megalapozottnak tartotta. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett, számot adott arról, hogy a tagadásban lévő I., IV. és IX. r. vádlottak védekezését miért nem tudta elfogadni, melyek azok a bizonyítékok, amelyekre tényállást lehetett alapítani. Terhelt2 II. r. vádlott volt az, aki tényeket maga is elismert, vele kapcsolatban ugyanakkor a törvényszék téves jogkövetkeztetésre jutott, amikor őt felmentette. Helyesen utalt arra az ügyészi fellebbezés indokolása – figyelembe véve tanú5 tanúvallomását – hogy az aránytalan kifizetésre nem a tanú kérése indította II. r. vádlottat, hanem pont az ő felajánlása eredményeképpen történt ez

meg. A teljesítmény igazolására úgy került sor, hogy a tényleges teljesítés nem történt meg, a kifizetett összeg nem volt arányban az elvégzett munkával. Figyelemmel Terhelt2 pozíciójára, ez nem tekinthető úgy, hogy az elvárható gondosságot tanúsította volna. Indokolt ezért Terhelt2 II. r. vádlott bűnösségének kimondása a Btk. 376. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő hűtlen kezelés büntetében. A tényállásokról az I., IV. és IX. r. vádlottak bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék, cselekményüket helyesen minősítette, jogilag megfelelően indokolta. A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket – az ügyészi fellebbezésben írtak szerint – nem teljeskörűen vette számba. Terhelt1 I. r. vádlott esetében további súlyosító körülmény ezen felül a vádlott vezető szerepe azon túlmenően, hogy zömében felbujtói minőségben valósította meg a bűncselekményeket, valamint a többszörös halmazat. A IV. és IX. r. vádlott vonatkozásában is értékelést kell, hogy kapjon az ügyészi fellebbezésben mindhárom vádlott kapcsán megfogalmazott részbeni folytatólagos elkövetés és a költségvetést károsító bűncselekmények elszaporodottsága, a IX. r. vádlott esetében előélete is indokolja a szigorúbb szankció alkalmazását. A védők által szorgalmazott felmentésnek, és a büntetések enyhítésének alapja nincsen. Ugyancsak helyesen tárta fel az ügyészi fellebbezés indoklás a IX. r. vádlottat érintően a vagyoneklokozás indokoltságát. Az egyéb járulékos kérdések törvényesek. Minderre figyelemmel az ügyészség a tényállás kiegészítése mellett az elsőfokú ítélet megváltoztatását, Terhelt2 II. r. vádlott bűnösségének a Btk. 376. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő hűtlen kezelés büntetében való megállapítását, vele szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés és a felszámolóbiztosítási foglalkozástól eltiltás kiszabását, Terhelt1 I. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlott büntetésének súlyosítását, IX. r. vádlottal szemben vagyoneklokozás alkalmazását, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[9] Terhelt1 I. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indoklásában a bejelentett fellebbezését fenntartva elsődlegesen valamennyi bűncselekmény vonatkozásában a vádlott felmentését másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletben a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen, több helyen és ponton a tényleges tartalmuktól eltérően értékelte. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontja alapján részben megalapozatlannak minősül, mely megalapozatlanság azonban a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiküszöbölhető. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján vélekedése szerint nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást az, hogy a vád tárgyává tett bűncselekményeket Terhelt1 I. r. vádlott elkövette, ezért a vádlott bizonyítottság hiányában való felmentését indítványozta. Az egyes tényállásokkal kapcsolatosan az alábbiakat fejtette ki:

[10] – A 2-3. tényállás kapcsán előadta, hogy több tanú vallomása szerint is szükséges és indokolt volt a helység7di telep őrzése, mert a telepet új vevők meg akarták vásárolni, mindemellett a telepen lévő csarnokban egy hozzávetőlegesen 15.000.000 forint értékű daru is volt tanú4 tanúvallomása szerint. A cég2 rendelkezett ugyan más gazdasági társasággal őrzésvédelmi tevékenységre kötött szerződéssel, mint ahogyan az elsőfokú bíróság írta, azonban e cégeket köztartozás miatt felszámolták, tehát ezen cégeknek az helység5 Kft.-nél és a cég15. díjszabásánál jelentősen kedvezőbb árai a törvénytelen működésből eredtek. A két cég számára kifizetett óradíj alapján joggal hihette a felszámoló azt, hogy a vállalkozó be is fizeti a közterheket és törvényesen működik a vagyoneklozási cég. tanú21 tanúvallomása álláspontja szerint megkérdőjelezhető, miután a szóban forgó ingatlantól 300 méterre volt, és arról sem volt tudomása, hogy a egyéb érdekelt1 igazolhatóan kiszállt a területre, illetve arról sem, hogy ott tanú4 is bejáráson volt a potenciális vevőkkel.

Kiemelte, hogy tanú4, tanú12, tanú20 tanúvallomása alapján az állapítható meg, hogy a helység7di telepre volt vevő, aki foglalt is lett a jogügylet létrejöttének biztosítására, ami az őrzés szükségességét indokolta. A védő arra is hivatkozott e tényállás kapcsán, hogy az elsőfokú ítéletben a 2. és 3. vádpont tekintetében nem található zárt logikai egység abban a tekintetben, hogy a vagyonvédelmi cégek ügyvezetői hogyan juthattak el terhelt1hez, mikor, hol, hogyan, milyen körülmények között és miben állapodtak meg az elsőfokú bíróság által vélelmezett fiktív számlázás és szükségtelen őrzés tekintetében.

[11] – A 4. pontban írt tényállással kapcsolatosan megjegyezte, hogy a munkásszállónak nem az összes lépcsőháza volt lakott. Terhelt8 elmondta, hogy hogyan nézett ki a munkásszálló, állítása szerint szobákat és folyosókat kellett takarítani, hulladékot elszállítani, továbbá arról is beszámolt, hogy az épület lakatlan volt a kiürítésekor. Az épület takarítása teljesen indokolt és életszerű volt, az eljárás során sem a tanúk, sem más bizonyíték nem tudta kétséget kizáróan cáfolni, hogy ne lett volna olyan időpont, amikor Terhelt8 az általa feketén foglalkoztatott emberekkel ne végeztethette volna el a takarítást, amit akár éjszaka is megtehettek.

[12] – Az 5. tényállás vonatkozásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében részben iratellenesen állítja azt, hogy tanú10 vallomását mindenben alátámasztotta az cég10 képviselője, tanú11. Álláspontja szerint egyértelműen és kétséget kizáróan megállapítható, hogy 27 foci pályányi, ipari és adminisztrációs épületekkel teli terület lebontását, szétszerelését és átszállítását és újbóli funkcióképessé tételét 4-5 emberrel nem lehet elvégezni 1-2 hónap alatt. Ezt a vélekedést alátámasztják tanú4, aki elmondta, hogy a terület kiürítésében két csoport – az tanú11-féle és a város környékéről érkezett tanú23-féle csoport – vett részt, továbbá a gázkazán bontására is volt vállalkozó. Ezen felül látott gépjárműforgalmat is a bontásnál, folyamatosan jöttek-mentek a teherautók, amik vagy hulladékot szállítottak, vagy helység6re vitték az eszközöket. tanú12 emlékei szerint az átköltözés után bontási-szerelési munkák folytak, amelyek őszig tartottak. Miután tanú10 és az cég 2013. márciusáig dolgoztak a telepen, a munkák nagy részét e vallomás alapján nyilvánvalóan nem ők végezték. tanú13 vallomása is azt erősíti, hogy a munkák még 2013. március után is folytak. A tanú elmondta, hogy 2013. május 1. napján még biztosan nem volt kiürítve a hely, miután a nagy hideg miatt a tanu23 által irányított hegesztést és vágást végző munkások az épület második emeletén aludtak. tanú29 – aki tanú10 munkavállalója volt – a gőzcsapatot, a tanu23ék csapatát a vasas csapatot említette a telepen munkát végzőként, napi négy kamion pedig biztosan elhagyta a telepet, amikhez a sofőröket tanú23 adta. tanú3 tanú is arról számolt be, hogy rajtuk kívül még legalább 10 ember végzett bontási munkát a helyszínen, továbbá említést tett egy alvállalkozóról, aki nagy teherautókkal, kamionnal, billenős autóval végzett munkát 2013. őszén, vagyis nem abban az időszakban, amikor tanú10 és az cég a telepen dolgozott. Vallomásuk alapján tehát megállapítható, hogy az elsőfokú ítéletben szereplő személyeknél jóval többen, jóval összetettebb és sokrétűbb munkát végeztek a cég2 telephely telepén. Ezt a munkát pedig nyilván nem ingyen és eszközök, gépek, kamionok és teherautók nélkül végezték, hanem ellenérték fejében, amit szerződészerűen ki is fizethettek a felszámolási eljárás során.

[13] – a 6. pont tekintetében szükségesnek tartotta rögzíteni, hogy az irattározási megbízás annak szerződészerű teljesítése esetén nem lett volna túlárazva az akkori piaci viszonyokhoz képest az 52 éves működés során felgyülemlett iratmennyiség alapján. A tényállás kapcsán fontosnak tartotta kiemelni, hogy Terhelt9 elmondása szerint 2013 körül nem merült fel Terhelt1 neve, Terhelt5 volt az a személy, aki a szerződéssel kapcsolatban az

utasításokat adta számára, mással nem találkozott a cég17 kapcsán. Erre figyelemmel e pontban megállapított tényállás kapcsán sem bizonyított, hogy ténylegesen Terhelt1 irányította a felszámolási eljárást.

[14] A védő Terhelt5 szerepével kapcsolatosan megjegyezte, hogy az elsőfokú eljárás során egyértelműen kiderült, hogy Terhelt1 azon védekezése, miszerint testvére volt az, aki döntéseket hozott, ő intézkedett a szerződéskötésről és a pénzfelvételekről – különösen az 5. tényállás kapcsán – teljes mértékig alátámasztott. Ezt igazolta Terhelt4, tanú2, tanú30, tanú20, tanú17 és Terhelt3 vallomása is.

[15] Összegzésül megállapította, hogy a büntetőítélet alapja csak minden kétséget kizáró módon bizonyított ismeret lehet. Az in dubio pro reo elvére tekintettel, és a BH2033. 145. számú eseti döntésre hivatkozva kiemelte, hogy ha az ügyben a bűnösség irányába mutató közvetlen bizonyíték nincs, a rendelkezésre álló közvetett bizonyítékok kétséget kizáró módon csak arra adnak következtetési alapot, hogy a bűncselekményt a vádlott is elkövethette, de a terhelő adatok alapján a vádlott tagadását megcáfolni nem lehet, és további bizonyíték beszerzésére nincs mód, a vádlottat az ellene emelt vád alól bizonyítottság hiányában fel kell menteni.

[16] A büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését arra alapozta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeket nem azok megfelelő súlyával értékelte.

[17] A fentiekre figyelemmel tehát elsődlegesen az I. r. vádlott felmentését, másodlagosan a vele szemben kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

[18] Terhelt4 IV. r. vádlott védője a felmentés végett bejelentett fellebbezést fenntartotta. A védencét érintő 6. tényállási ponttal kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az alanyi oldal vonatkozásában nem konzekvens. A tényállás egyik részében azt tartalmazza, hogy a megbízott gazdasági társaság nem teljesített, ez szándékában sem állt, amellyel a IV. r. vádlott is tisztában volt, azaz ennek tudatában írta alá a szerződést, más részében pedig azt, hogy a IV. r. vádlott nem tanúsított kellő körültekintést, illetve nem ellenőrizte a teljesítés folyamatát. A számla befogadására a tényállás szerint a teljesítés ellenőrzése nélkül került sor, az előleg megfizetése tényleges teljesítés nélkül történt. Ennek az ellentmondásnak a védő érvelése szerint alapvető jelentősége van. A hűtlen kezelés szándékos bűncselekmény, a törvényi tényállást megvalósító magatartásnak szándékosnak kell lennie. A tényállásban hivatkozott kellő körültekintés, az ellenőrzés elmulasztása szándékos magatartásként azonban nem, legfeljebb gondatlanként értékelhető. A hűtlen kezelés törvényi tényállásának gondatlan alakzata nincs.

[19] Kiemelte, hogy az cég7-vel megbízási jogviszonyban álló IV. r. vádlott felszámolóbiztosként az elsőfokú ítélet szerint sem rendelkezett önálló döntési kompetenciával. A felszámoló szervezet ügyvezetője, vezető tisztségviselője Terhelt1 I. r. vádlott volt. A vád tárgyává tett szerződés előkészítésében, a megbízott társaság kiválasztásában, a szerződés tartalmának megfogalmazásában Terhelt4 IV. r. vádlott bizonyítottan nem vett részt, a társaság ügyvezetőjével soha nem találkozott, a tényleges ügyvezetőjével sem tárgyalt. Védenca a szerződést aláírta, mert utasították. A szerződés aláírásával kapcsolatosan irányadónak álláspontja szerint Terhelt4 vallomása tekinthető, mely

szerint a szerződést több tucat más irattal együtt írhatta alá, anélkül, hogy tartalmával tisztában lett volna. A IV. r. vádlott előleget nem fizetett, és egyéb számlát sem teljesített, eziránt nem is intézkedett. Magáról az ügyletről is a büntetőeljárás megindulásakor szerzett tudomást. Mindebből következik, hogy terhelt⁴nek sem oka, sem lehetősége nem volt arra, hogy a megkötött szerződés teljesítési folyamatát vizsgálja, a Csődtv. 48. § és 54. §-ban foglalt kötelezettségeinek eszerint eleget sem tudott tenni. Az e tényállással kapcsolatosan megjelölt bizonyítékok – tanú²⁰ és tanú² tanúk vallomása – alapján tényszerű adat arra nézve nem található, hogy Terhelt⁴ IV. r. vádlott alapkérdésekben szuverén döntési jogosultsággal, kompetenciával rendelkezett volna. A hivatkozott tanúk egyértelműek és konzekvensek voltak abban a tekintetben, hogy a felszámolás során minden lényeges pénzügyi döntést a Kft. ügyvezetője, Terhelt¹ I. r. vádlott hozott meg. A védő álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok bármilyen aprólékos mérlegelése sem vezethet arra a következtetésre, hogy a IV. r. vádlott szándékosan színlelt szerződést írt alá annak tudatában, hogy a megbízott részéről nem történik teljesítés, ezért a kifizetett ellenérték nem jogszerű. Arra sem lehet ítéleti bizonyossággal következtetést levonni, hogy a befogadott számla fiktivitásáról IV. r. vádlott tudott volna, és azt ennek tudatában helyezte volna el a társaság könyvelésében. Az elsőfokú bíróság a IV. r. vádlott tudattartalmának vizsgálata kapcsán tényeket nem tudott felsorakoztatni, mert nincsenek ilyen tények. Az elsőfokú bíróság történeti tényállása is cáfolja, hogy a IV. r. vádlott akarátában szabad döntéseket tudott volna hozni, miután a tényállás azt tartalmazza, hogy az I. r. vádlott döntötte el és határozta meg a cég² „f.a.” felszámolásával kapcsolatban. Fentiek alapján a védő IV. r. vádlott felmentését indítványozta minden bűncselekmény vonatkozásában.

[20] Terhelt⁹ IX. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában az elsősorban felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. A felmentésre irányuló fellebbezés kapcsán kiemelte, hogy a IX. r. vádlott bűnösségét részben vitató, de ténybeli beismerő vallomást tett. A IX. r. vádlott ugyanis a bíróság előtt előadta, hogy Terhelt⁵, illetve egyik társa, egyéb érdekelt³ kereste meg őt azzal 2013-ban, hogy lenne egy irattározási munka, erre kellene egy olyan cég, ami ezt elvégzi, de nem köthető a felszámoló társasághoz. Azt is elmondta, hogy volt is kint a útlon a telephelyen, ahonnan Terhelt⁵ utasítására iratokat szállított el helység⁴re, de egyéb munkát nem végzett, neki Terhelt⁵ azt ígérte, hogy a munka – az iratok őrzésével egyetemben – el lesz végezve. Elismerte azt is, hogy ő maga intézte a cég¹⁷-nek tanú¹⁹ nevére kerülését, amelynek könyvelését nem ő végzete. A szerződés aláírásakor nem találkozott terhelt⁴val. Mindezt a tevékenységeért 200.000 forintot kapott a beígért 400.000 forint helyett, azonban számlát nem állított ki a cég¹⁷ nevében, azt álláspontja szerint V. r. vádlott intézte. A pénzt is az V. r. vádlott értesítését követően vette fel a cég¹⁷ bankszámlájáról, és azt át is adta Terhelt⁵ V. r. vádlottnak. A védő érvelése szerint a leírtak alapján az állapítható meg, hogy a IX. r. vádlott is stróman volt ügyben, nem az ő, hanem Terhelt⁵ V. r. vádlott célja volt a cég²³ vagyonának jogosultalan megszerzése, azonban Terhelt⁵ valós szándékáról IX. r. vádlottnak nem volt tudomása. Márpedig a bűnsegéd szándékának ki kell terjednie a tettesi alapcselekmény tényállási elemeire, valamint arra, hogy ehhez a bűncselekményhez segítséget nyújt. Terhelt⁹ IX. r. vádlott esetében kétséget kizáróan nem bizonyított – vallomásán kívül ugyanis nem áll rendelkezésre bizonyíték – hogy tudata átfogta volna az V. r. vádlott által elkövetett hűtlen kezelés és költségvetési csalás tényállási elemeit, azokat felismerte és ezen felismerés tudatában szándékosan nyújtott segítséget a megbízójának. Erre figyelemmel a IX. r. vádlott valamennyi bűncselekmény vádjá alóli felmentését indítványozta. A büntetés enyhítésére irányuló fellebbezésében enyhítő körülményként kérte értékelni az időmúlást, a bűnsegédi alakzatot, nagykorú hozzátartozójáról, illetve kiskorú gyermekéről való gondoskodását, továbbá azt a körülményt, hogy az elmúlt 10 év folyamán a vádlott életvezetése pozitív

változást mutat, amelyet egy újabb szabadságvesztés büntetés megszakítana, ezért másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta. Az ügyészi súlyosításra irányuló fellebbezés kapcsán kiemelte, hogy nem lehet súlyosító körülményként értékelni az ilyen jellegű bűncselekmények elszaporodottságát, mert azt statisztikai adatok nem támasztják alá.

[21] Terhelt2 II. r. vádlott védője az ügyészi fellebbezésre írt észrevételében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítélet 1. pontjában rögzített tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése alapján állapította meg. Az ítélet 17-18. oldalán a Fővárosi Törvényszék részletesen elemezte a rendelkezésre álló bizonyítékokat és okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy Terhelt2 II. r. vádlott nem szegte meg a Csődtv. 48. § (3) bekezdésében és az 54. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseket, a hűtlen kezelés törvényi tényállásának lényegi elemei nem valósultak meg, ezért a II. r. vádlottat a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ellene emelt vád alól bűncselekmény hiányában mentette fel. A Fővárosi Főügyészség tényállás kiegészítésére irányuló indítványa – amely elsődlegesen tanú5 azon vallomásán alapul, hogy nem a tanú kérése indította II. r. vádlottat az aránytalan kifizetésre, hanem pont az ő felajánlása eredményeként történt ez meg – nem megalapozott. A védő álláspontja szerint tanú5 saját magára tett volna terhelő vallomást, ha a kifizetés módosításával kapcsolatosan arra hivatkozott volna, hogy azt ő kezdeményezte. Az elsőfokú ítélet mérlegelés alapján megállapított tényállásának lényege, hogy a II. r. vádlott és tanú5 a fizetési ütemezéstől szóbeli megállapodás alapján tértek el. A védő vélekedése szerint az írásban megkötött szerződés módosítása a két szerződő fél közös akarata volt. A szerződéskötés idején hatályos Polgári Törvénykönyv, az 1957. évi IV. tv. 217. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozva kiemelte, hogy a felek által kikötött alakiság csak akkor feltétele a szerződés érvényességének, ha kifejezetten ebben állapodtak meg. Ilyen esetben a teljesítésnek, vagy egy részének elfogadásával a szerződés akkor is érvényessé válik, ha az alakiságot mellőzték. A Fővárosi Törvényszék megalapozottan állapította meg, hogy a II. r. vádlott által megfizetett 5.000.000 forint + 1.250.000 forint ÁFA csekély összegű előrefizetés volt, amely megfizetése az elvárható gondosság tanúsítása mellett is elfogadható magatartás, különös tekintettel a szerződés teljes értékéhez képest, ami 85.900.000 forint + 23.193.000 forint ÁFA összeg volt. A védő kitért arra is a cselekmény minősítése kapcsán, hogy a II. r. vádlott cselekvőségével nem 6.250.000 forint kár érte a gazdasági társaságot, miután a vállalkozási díj ÁFÁ-ja – 1.250.000 forint – visszaigényelhető volt, tehát összességében 5.000.000 forint kár érte az adóst. Erre figyelemmel a II. r. vádlott cselekménye – amelynek a felmentésre tekintettel nem volt jelentősége – a védő véleménye szerint helyesen a Btk. 376. § (1)-(3) bekezdés a) pontjába ütköző hűtlen kezelés büntettként minősül. Utalt arra is, hogy a II. r. vádlott a hitelezők gyűlését tájékoztatta a mintegy 100.000.000 forintos nagyságrendű tárolási díj felmerüléséről, és arra észrevétel nem érkezett, illetve huzamosabb ideje állt kapcsolatban a cég13.-vel, százas nagyságrendben kötöttek szerződést, és soha nem merült fel probléma a felek teljesítése során. Megalapozottan bízhatott abban a II. r. vádlott, hogy a cég13. teljesíteni fogja a szerződésben vállalt további kötelmeit. Az pedig megállapítható, hogy a további teljesítésre a II. r. vádlott felszámolóbiztosi tevékenysége alóli felmentése miatt nem kerülhetett sor. Végül kiemelte, hogy a Fővárosi Törvényszék által mérlegeléssel megállapított tényállás kiegészítésére, illetve megváltoztatására nincs meg a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában szabályozott feltétel, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[22] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyész bejelentésének megfelelően részt vett.

[23] Az ügyész a nyilvános ülésen perbeszédében az írásbeli indítványt fenntartotta. Kiemelte, hogy a személyi rész körében az ítélet kiegészítésre és pontosításra szorul I., IV. és IX. r. vádlottat érintően. Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének széleskörű bizonyítás lefolytatásával eleget tett. A megállapított tényállás kapcsán kiemelte, hogy az több helyen pontosításra, helyesbítésre, javításra szorul, ami azonban nem érinti a tényállás megalapozottságát. Ezzel szemben Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság tényállása részben megalapozatlan, azonban a részleges megalapozatlanság a Be. 593. § (3) bekezdés a) pontja alapján kiküszöbölhető. Az írásbeli indítványban írtakat – miszerint jelentősége van annak, hogy ki kezdeményezte a fizetési ütemezés módosítását – azzal egészítette ki, hogy tanú5 részéről a védői észrevételben foglaltakkal szemben fel sem merülhetett volna bűncselekmény elkövetése, ha a bizonytalan időre felfüggesztett irattározás ellentételezésére kérte volna az összeg módosítását. Lényeges körülménynek tartotta azt is, hogy II. r. vádlott az irattározás felfüggesztését arra hivatkozással kérte, hogy a felszámolás során esetlegesen egyezségkötésre kerül sor. Az iratok elszállítása indokolatlan és szükségtelen volt, mert a cég2 működése folytán az iratanyag jelentős részére szükség volt. Emellett nincs elfogadható magyarázat arra sem, hogy a II. r. vádlott valótlan tartalmú teljesítés-igazolást állított ki, amellyel bizonyosan vagyoni hátrányt okozott a felszámolás alatt álló kft.-nek. A Csődtv. alapján minden egyes kifizetésnél a felszámoló biztostól elvárható gondosság tanúsítása a vagyonmegőrzés körében érvényre kell, hogy jusson. A teljesítési igazolás tudottan alaptalan kiállítás és hiányos teljesítése mellett is a magasabb összeg kifizetése sérti a felszámolóbiztos ezen kötelezettségét, ezzel a magatartással megszegte a Csődtv. 48. § (3) bekezdésében és 54. § (1) bekezdésében írt kötelezettségét. A védői állásponttal szemben hangsúlyozta, hogy a II. r. vádlott által a kft. részére okozott vagyoni hátrány összege a többletként kifizetett 5.000.000 forint és az erre jutó ÁFA összege, azaz összesen 6.250.000 forint. A fentiekre figyelemmel az elsőfokú ítélet 1. pontban rögzített tényállásának kiegészítését indítványozta, egyebekben a megállapított tényállás megalapozott.

[24] Terhelt1 I. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlott vonatkozásában a felmentésre irányuló fellebbezéseket alaptalannak tartotta. A büntetés súlyosítására irányuló fellebbezést fenntartotta, azonban Terhelt4 IV. r. vádlott esetében – meglévő betegségeire és arra tekintettel, hogy önálló jövedelemmel nem rendelkezik – a pénzbüntetés alkalmazásának mellőzésére tett indítványt. Terhelt9 IX. r. vádlott esetében a vagyoneლkobzásra irányuló fellebbezést fenntartotta, álláspontja szerint semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá a IX. r. vádlott elsőfokú bíróság által elfogadott azon állítását, hogy az általa felvett pénzt teljes egészében továbbadta volna, így a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján a vagyoneლkobzás alkalmazása a IX. r. vádlott esetében kötelező.

[25] Az I. r. vádlott védője – aki a másodfokú eljárásra kapott meghatalmazást – a nyilvános ülésen perbeszédében a bejelentett fellebbezését, valamint a korábbi védő írásban beterjesztett fellebbezés-indokolást fenntartotta. A nyilvános ülésen bizonyítási indítványt terjesztett elő, melyben egyrészt igazságügyi szakértő kirendelését kérte annak megállapítása érdekében, hogy a út1on lévő telephely bontási, szállítási és szerelési munkálatai milyen nagyságrendű és összegű feladatot jelentett, ehhez képest eltúlzottnak értékelhető-e a szerződésben kikötött vállalkozói díj, továbbá a szakértői vélemény elkészítése érdekében a környezetvédelmi felügyelőség megkeresését indítványozta a hulladékgazdálkodási nyilvántartás beszerzése érdekében, amely vélhetően tartalmazza, hogy milyen mennyiségű hulladékot szállítottak el a telephelyről. Perbeszédében a tényállás Be. 592. § (2) bekezdés a), b), c) és d) pontja alapján a megállapított tényállás részleges megalapozatlanságára

hivatkozott. Álláspontja szerint tanú²⁰, tanú¹⁵ és tanú¹⁷ vallomására figyelemmel téves az a tényállási megállapítás, hogy az irattározáshoz, takarításhoz, vagyonőrzéshez kapcsolódott volna Terhelt¹ I. r. vádlott tevékenysége, ezekhez a tevékenységekhez kapcsolódó feladatok – csakúgy, mint a számlázás, pénzmozgásokkal összefüggő műveletek vonatkozásában – Terhelt⁵ V. r. vádlotthoz kötődtek. A közigazgatási eljárás hiányára, valamint nemzetközi jogesetekre – így az Európai Bíróság C-610/19., C-446/115., C-285/11. és a C-18/2013. számú döntésekre – hivatkozva fejtette ki álláspontját, miszerint önmagában az adókötelezettség nemteljesítése nem von maga után büntetőjogi következményeket. Az I. r. vádlott védője kitért arra is, hogy az egyes kisebb jelentőségű közbizalommal összefüggő cselekmények kapcsán jelentősége van annak is, hogy az ügyben melyik büntető törvény alkalmazandó. Álláspontja szerint Terhelt¹ I. r. vádlott cselekvőssége a 2013. január 17-i és 2013. január 21-i szerződéskötéssel befejeződött, így, ha ezekért a cselekményekért felelősséggel tartozik, akkor ezeket ő ebben az időpontban bevégezte. Ha pedig ehhez az időponthoz kötődik a cselekmény bevégeztsége, akkor az 1978. évi IV. tv. alkalmazandó, és ebben az esetben a tv. 33. § (1) bekezdés alapján – elévülés miatt – büntetőjogi felelősségre vonásra nincs lehetőség. Az I. r. vádlott esetében a költségvetési csalás bűncselekmény vonatkozásában utalt arra is, hogy az ítélet indokolásában a 396. § (5) bekezdés b) pontja kapcsán az elsőfokú bíróság sem az üzletszerűsége, sem a bünszövetségre vonatkozóan nem vont következtetést, az iratokban pedig nem látott olyan adatot, ami a vádlott esetében az üzletszerűséget megalapozná. Amennyiben az I. r. vádlott terhén az üzletszerűség nem állapítható meg, a legsúlyosabb cselekmény büntetési tétele két évtől nyolc évig terjed, ez esetben a vele szemben kiszabott büntetés mindenképpen eltúlzott. Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében az I. r. vádlott indokolatlanul erős központi szerepét állapította meg. A védő az írásban benyújtott fellebbezést fenntartva elsődlegesen az I. r. vádlott felmentését indítványozta, másodsorban a közbizalom elleni bűncselekmények elévülése miatt e körben a vádlott felelősségre vonásának mellőzését, harmadsorban a költségvetési csalásként értékelt cselekményeknél a bünszövetség és üzletszerűség mellőzését, emellett az enyhítő szakasz alkalmazását, és a vádlottal szemben végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását kérte.

[26] Terhelt² II. r. vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezéssel egyezően tartotta meg perbeszédét, hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet 29. oldal első bekezdése tökéletesen összefoglalja a felszámolótól elvárható gondossági kötelezettséget. Kérte, hogy a fellebbezésében írt indokok alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[27] Terhelt² II. r. vádlott érdemi felszólalásában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta az írásban benyújtott indokok alapján, melyben hangsúlyozta, hogy a cég²-t kár nem érte, továbbá felszámolóbiztosi tevékenysége alatt a gazdasági társaság részére a folyamatos termelés biztosítása érdekében munkát, illetve a vashulladék elszállíttatásával bevételt szerzett.

[28] Terhelt⁴ IV. r. vádlott védője az írásban benyújtott fellebbezés-indokolást fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a IV. r. vádlott a vádbeli időszakban megbízott felszámoló volt, munkáltatója az cég⁷, azaz a felszámoló szervezet. Rá nézve nem csupán a felszámolóra irányadó szabályok, hanem a Munka Törvénykönyve rendelkezései is kötelezőek voltak. A munkáltatói jogok között az utasítás joga is szerepel, ami a szuverén döntés lehetőségét megkérdőjelezi. A IV. r. vádlottnak abban az időben háromszáz felszámolási eljárásban kellett eljárnia. Emellett az ügyintézés helye sem egy térben történt, így a vádlottnak nem lehetett mindenre rálátása sem. Nem bizonyított az sem, hogy a IV. r. vádlott a szerződés

előkészítésében a cég¹⁷ kiválasztásában közreműködött volna. A cselekmény jogi minősítése kapcsán kiemelte, hogy a szándékosságnak a vagyoni hátrány okozására is ki kellett volna terjednie, ami álláspontja szerint IV. r. vádlott esetében nem igazolható, így a vádlott terhén a hűtlen kezelés és a hamis magánokirat felhasználása nem állapítható meg. A költségvetési csalás bűncselekmény kapcsán kiemelte, hogy amennyiben a szándékosság hiányában a hűtlen kezelés a IV. r. vádlott terhén nem állapítható meg, csak esetleg gondatlan bűncselekmény, a hanyag kezelés bűncselekménye, abban az esetben a költségvetési csalás bűncselekmény elkövetése sem állapítható meg. Ez utóbbi bűncselekmény kapcsán kiemelte, hogy a felszámolás alatt álló társaság gazdálkodásáért a felszámoló biztos a felelős, azonban önmagában e kötelezettség alapján a büntetőjogi felelősség nem állapítható meg. Nem nyert bizonyítást az ügyben, hogy a valótlan tartalmú számla könyvelésbe történő befogadásáért felelős lenne. Mindezek alapján a IV. r. vádlott felmentésére tett indítványt azzal, hogy másodlagosan indítványozta, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetést elsődlegesen a IV. r. vádlott egészségi állapotára tekintettel a másodfokú bíróság az ügyészi indítvány ellenére ne súlyosítsa.

[29] Terhelt⁴ IV. r. vádlott személyi körülményeire tett nyilatkozatát követően védőjéhez csatlakozva kifejtette, hogy a szerződés kapcsán sem a szerződő fél kiválasztásában, sem a szerződésben feltüntetett összeg kifizetésében nem vett részt, arra sem emlékezett, hogy a szerződést aláírta volna. A szerződéses összeget Terhelt⁵ fizette ki, teljesítési igazolásról sem volt tudomása, és az iratanyag elszállítása – visszaszállítása körülményeit sem ismerte. Az adóbevallással kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy azt nem ő készítette el, a bűncselekményt nem követte el. Ebben a felszámolási eljárásban mindent utasításra végzett.

[30] Terhelt⁹ IX. r. vádlott védője perbeszédében az írásban előterjesztett fellebbezés indokolást fenntartotta, azt annyiban egészítette ki, hogy a IX. r. vádlott esetében a bűncselekmények kapcsán az ügyészi érveléssel szemben még az eshetőleges szándék sem állapítható meg. A IX. r. vádlott a cég² vagyoni helyzetével, a felszámolási eljárás menetével nem volt tisztában, mint ahogyan azzal sem, hogy Terhelt⁵ V. r. vádlottnak a gazdasági társasággal kapcsolatosan mi volt a szándéka. Álláspontja szerint a IX. r. vádlott terhére rótt cselekmény helyes minősítése közokirat-hamisítás büntette. Erre figyelemmel elsődlegesen a IX. r. vádlott felmentését, másodlagosan a terhére rótt cselekmények minősítésének megváltoztatása mellett a büntetés jelentős enyhítését, míg a vagyonelkobzás vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[31] A bejelentett fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

[32] A másodfokú bíróság a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

[33] A felülbírálat a II.r. vádlott terhére bejelentett, a bűnösség megállapítását célzó ügyészi, míg a fennmaradó vádlottak esetében a felmentésre is irányuló védelmi fellebbezésekre tekintettel valamennyi vádlott vonatkozásában teljeskörű, így a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésre, az indokolás helyességére és arra is, hogy az elsőfokú eljárásban sérelem nélkül érvényesültek-e az eljárási

szabályok. A felülbírálat eredményeként az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárási törvényben foglaltak szerint folytatta le. Az ügyészség gazdálkodással összefüggő kiemelt bűncselekmény miatt emelt vádat, ezért az elsőfokú bíróság a Be. 13. (3) bekezdése értelmében három hivatásos bíróból álló tanácsban járt el, a tanács egy tagja pedig a törvényszék gazdasági ügyszakának bírója. Nem sérültek a bizonyítás törvényességével kapcsolatos előírások, a vádlottak és a tanúk figyelmeztetése törvényes volt, az arra adott válaszokat az eljárási szabályoknak megfelelően a tárgyalási jegyzőkönyvekben rögzítették. A törvényszék nem vétett eljárási hibát az ügy eldöntése szempontjából releváns adatokat tartalmazó okirati bizonyítékok tárgyalás anyagává tétele során sem. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának perjogi akadálya nem volt.

[34] A Be. 561. § (3) bekezdése b) pontja alapján az ügydöntő határozat indokolása tartalmazza a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket, ezeket az ítéltábla a Be. 599. § (2) bekezdés b) pontja szerint meghallgatott vádlottak előadásának, az azokat alátámasztó a másodfokú eljárásban csatolt okiratoknak, valamint a másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítványnak megfelelően az alábbiakkal egészíti ki:

[35] – Terhelt1 I. r. vádlott nagykorú, de felsőfokú tanulmányait folytató nevelt gyermeke tartásáról gondoskodik; élettársa a cég20.-nél gazdasági vezető, havi jövedelme 500.000 forint; a vádlott ugyanezen kft.-ben termelési irányítóként dolgozik, havi jövedelme 350.000 forint; a hitellel terhelt földterület végrehajtás alá került, és az elsőfokú ítéletben megjelölt garázs sem képezi a tulajdonát; egészségi állapota megromlott, inzulinnal kezelt cukorbetegségben, magasvérnyomás betegségben szenved, szívnagyobbodás miatt pacemaker ültetett be nála; korábbi büntetésére vonatkozó adatokat azzal egészíti ki az ítéltábla, hogy a Szombathelyi Járásbíróság elsőfokú ítéletének száma helyesen 35.B.259/2017/64., a Szombathelyi Törvényszék mint másodfokú bíróság határozatának száma helyesen: 8.Bf.47/2019/11., továbbá a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés mellett 200 napi tétel, napi tételenként 2500 forint, összesen 500.000 forint pénzbüntetésre is ítélte a bíróság.

[36] – Terhelt2 II. r. vádlott egyetemet végzett, a Tudományegyetemen szociológia szakon végzett, majd a Egyetem 2-n felszámolás, vagyonkezelés, szakközgazdász diplomát, egyetem 3-n üzleti edző – coach diplomát, legutoljára a Egyetem4-n bizalmi szakközgazdász diplomát szerzett; a szolgáltató kft. ügyvezetője, nettó 260.000 forint a jövedelme e munkából, emellett az zrt. cégvezetője havi 60.000 forint jövedelemmel, illetve egyéni vállalkozóként üzleti tanácsadással foglalkozik, melyből összesen 830.000 forint bevétele származik; vagyonát képezi a lakcím szerinti ingatlan 1/2 része, illetve egy budapesti lakás 1/2 része, amelyben a gyermekei élnek; házastársa ügyvéd.

[37] – Terhelt4 IV. r. vádlott élettársi kapcsolatban él, egészségi állapota miatt nem dolgozik, jövedelemmel nem rendelkezik; cukorbetegségben, krónikus veseelégtelenségben, szembetegségben – szürkehályog és zöldhályog, retinaleválás – szenved, ezen felül gyomorbetegség és nőgyógyászati problémák miatt áll rendszeres orvosi kezelés alatt, veseelégtelenség és kivizsgálás alatt lévő hasnyálmirigy megbetegedés miatt esetlegesen transzplantációra kerülhet sor, vagyona nincs. A cselekmény elkövetése idején büntetve nem volt, azonban a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2018. november 27. napján kelt és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 24.Bf.5758/2019/5. számú határozatával

2019. november 13. napján jogerős 16.B.3291762017/13. számú ítéletével a 2016. május 2. napján elkövetett hivatali vesztegetés büntette miatt 1 év 6 hónap, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztésre és 90 napi tétel, napi tételenként 1500 forint, összesen 135.000 forint pénzbüntetésre ítélte, továbbá vele szemben büntetőeljárás van folyamatban a Fővárosi Törvényszéken a G.10657/2016/68. számú vádirat alapján csődbűncselekmény miatt, melynek elkövetési ideje 2016. március 21. napja.

[38] – Terhelt9 IX. r. vádlott házasságban, házastársától jelenleg különváltan él, egy kiskorú – 2023. március 12. napján született – gyermeke tartásáról saját háztartásában gondoskodik; a cég22-nél – ami a saját cége – dolgozik, havi jövedelme 300.000-400.000 forint; magasvérnyomás betegségben szenved. A korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat akként pontosítja az ítéltábla, hogy a Fővárosi Törvényszék 9.B.1148/2011/46. számú ítéletével – mely a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.338/2012/12. számú határozatával 2013. március 29. napján emelkedett jogerőre – 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 4 év közügyektől eltiltásra és 2.000.000 forint pénzmellékbüntetésre ítélte; a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 22.B.13088/2016/52-I. számú ítéletével 300 napi tétel, napi tételenként 1000 forint, összesen 300.000 forint pénzbüntetésre is ítélte; a Váci Járásbíróság a 2.B.282/2018/27. számú ítéletével 150 napi tétel, napi tételenként 1500 forint, összesen 225.000 forint pénzbüntetésre ítélte; az elsőfokú ítéletben rögzítettek felül a Hajdúböszörményi Járásbíróság a 2018. június 12. napján kelt, és a Debreceni Törvényszék mint másodfokú bíróság 18.Bf.430/2018/6. számú határozatával 2019. március 5. napján jogerős 1.B.258/2017/14. számú ítéletével a 2014. november 7. napján elkövetett közokirat-hamisítás büntette és más bűncselekmények miatt 40 nap elzárásra, 480 napi tétel, napi tételenként 1000 forint, összesen 480.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

[39] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében széleskörű bizonyítást folytatott le, valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett, és azokat a tárgyalás anyagává tette. Az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmazó személyi és tárgyi bizonyítékokat egyenként és összességében értékelve, részben mérlegeléssel állapította meg a tényállást.

[40] A törvényszék által megállapított tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pontja alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás kisebb részben hiányos, esetenként ellentétes az ügyiratok tartalmával, illetve az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett, továbbá a nyilvánvaló elírási hibák miatt javításra szorul. A tényállás megalapozatlansága azonban kiküszöbölhető volt a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján, ahogyan a nyilvánvaló elírási hibák javításának sem volt akadálya a Be. 453. § (6) bekezdésében írtak szerint. Az elírási hibák javítására és a tényállás kiegészítésére az alábbiak szerint került sor:

[41] – a 6. oldal első mondatában az 1991. évi XLIX. tv. 27/A § a helyes hivatkozás

[42] – a 6. oldal 3. mondatát kiegészíti a következők szerint: 27/B § (1) bekezdés szerint

[43] – a 7. oldal 3. bekezdés utolsó előtti mondat: „Éva hatálya alá tartozó személyt,” kitélt „EVA hatálya alá tartozó személyt,”-re javítja

[44] – a 8. oldal második bekezdés utolsó két mondatában Terhelt⁴ helyesen 2013. március 27. és 2016. február 18. napja között volt felszámolóbiztos. A cég felszámolására 2016. február – helyesen – 18. napjától a cég¹² került kijelölésre

[45] – a 9. oldal második bekezdésében a cég¹⁵ létesítő okiratának kelte 2010. december 14., nyilvántartásba vétel időpontja: 2010. december 21.

[46] – a 9. oldal harmadik bekezdésében a cég¹⁶ létesítő okiratának kelte 2011. augusztus 19., 2011. szeptember 13. napján vették nyilvántartásba

[47] – a 9. oldal negyedik bekezdésében a cég¹⁷ nyilvántartásba vételének napja 2010. május 28.

[48] – a 9. oldal hatodik bekezdésében az cég¹⁸ Magyarországi Fióktelepe létesítő okiratának kelte: 2013. január 15.

[49] – a 9. oldal utolsó bekezdésében a Bank³-nél vezetett számla felett Terhelt² II. r. vádlott jogosultsága 2011. április 8. napján szűnt meg.

[50] – a 10. oldalon a tényállás 1. pontjának második bekezdését a következő mondattal kiegészíti: „A vállalkozó résszámlák benyújtására az elvégzett munka alapján volt jogosult a szerződés 6.2 pontjában rögzített ütemezés szerint”.

[51] – a 10. oldalon a tényállás 1. pontjának harmadik bekezdésének első mondatát azzal a mondatrészsel egészíti ki, hogy „..., lényegében a feladat részbeni előkészítése valósult csak meg.”

[52] – a 10. oldalon a tényállás 1. pontjának negyedik bekezdését azzal egészíti ki, hogy: „Terhelt² II. r. vádlott azzal, hogy a vállalkozó hiányos teljesítését elfogadta, valamint a cég¹³-nek az első ütem teljesítése fejében a szerződés szerint járó legfeljebb 15.000.000 forint+ÁFA összegű díjazásánál az általa képviselt társaság érdekeivel ellentétesen indokolatlanul magasabb összegű vállalkozói díjat fizetett ki, megszegte a Csődtv. 48. § (3) bekezdése és az 54. § (1) bekezdése szerinti vagyongazdálkodási kötelezettségét. Terhelt² II. r. vádlott köteleességszegő magatartásával 5.000.000 forint + 1.250.000 forint ÁFA, összesen 6.250.000 forint vagyoni hátrányt okozott a felszámolás alatt álló gazdasági társaságnak.”

[53] – a 11. oldalon a 2. tényállási pontban az utolsó bekezdést az alábbiak szerint javítja: „Terhelt³ Terhelt¹ utasítására ezen valótlan tartalmú számlákat a cég² könyvelésébe beállította, azokat a cég² "f.a," 2011. október 19. napján benyújtott 2011. III. negyedéves, illetve a 2012. január 20. napján benyújtott 2011. évi IV. negyedéves adóbevallásában szerepeltette, és a számlák ÁFA tartalmának levonásba helyezésével a gazdasági társaság által

fizetendő általános forgalmi adó összegét jogosulatlanul csökkentette, amellyel a magyar állami költségvetésnek összesen 4.320.000 Ft vagyoni hátrányt okozott”.

[54] – a 12. oldalon a 3. tényállási pont első bekezdésének 9. sorában név11 megnevezését Terhelt12-ra javítja;

[55] – a 12. oldalon a 3. tényállás harmadik bekezdésének második mondatát kiegészíti a következők szerint: „...kiállított számlák ellenértékét 2012. augusztus 13. és 14. napján a cég15. számlájára átutalta.”

[56] – a 4. tényállási pontot érintően a 13. oldalon a második bekezdést az alábbiak szerint pontosítja: ...a cég16 nevében a 2012. augusztus 21. napján kiállított IE9LA 0039781számú, 2.500.000 Ft + 675.000 Ft ÁFA, összesen 3.175.000 Ft összegről számlát állított ki a cég2 részére.”

[57] – a tényállás 5. pontjában a 15. oldalon a második bekezdés első mondatát az alábbiak szerint pontosítja: „Az cég18 Magyarországi Fióktelepe nevében kiállított két számla közül...”

[58] – a tényállás 5. pontjában a 15. oldalon a második bekezdés utolsó mondatát törli, a harmadik bekezdést az alábbiak szerint pontosítja: „A cég2 Takarékszövetkezet1nél vezetett bankszámlája felett rendelkezni jogosult Terhelt5 - Terhelt1 felhívására - a cég bankszámlájáról az cég18 részére 2013. június 26. napján 318.100 EUR, 2013. július 15. napján 305.000 EUR, 2013. július 19. napján 388.395 EUR-t, azaz összesen 1.011.495 EUR-t (300.230.312 Ft), míg az cég18 Magyarországi Fióktelepe részére 79.769.688 Ft-ot utalt át.”

[59] – a tényállás 5. pontjában a 15. oldalon az utolsó bekezdést akként helyesbíti, hogy: „Terhelt1 utasítására Terhelt4 az cég18 Magyarországi Fióktelepe nevében kiállított N1-000006/13 sorszámú számlát a cég2 könyvelésébe beállította, azt a cég2 2013. október 21. napján benyújtott 2013. évi III. negyedéves adóbevallásában szerepeltette, és a számla ÁFA tartalmának levonásba helyezésével a gazdasági társaság által fizetendő általános forgalmi adó összegét jogosulatlanul csökkentette, amellyel a magyar állami költségvetésnek 80.788.050 Ft vagyoni hátrányt okozott.”

[60] A tényállás bevezetőjében tett javítások, kiegészítések nagyrészt a már hivatkozott elírások miatt volt szükséges, illetve az egyes gazdasági társaságokra vonatkozó adatok a nyomozati iratokban megtalálható cégszűrt adatok alapján volt helyesbíthető.

[61] A részbeni megalapozatlanság az 1. tényállási pontot érintette legnagyobb mértékben, amelynek az elsőfokú bíróság nem látta kétséget kizáróan megállapíthatónak azt, hogy Terhelt2 kötelességszegő magatartást tanúsított volna, és ennek eredményeként a felszámolás alatt álló gazdasági társaságnak vagyoni hátrányt okozott volna. Az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott cselekvőségével kapcsolatos bizonyítékokat hiánytalanul felsorolta, tartalmukat ismertetette, azonban az általa elfogadott bizonyítékokból nem a logika szabályai szerint vont következtetést, azaz a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

[62] Terhelt2 II. r. vádlott a cég13. részére kifizetett összeg kapcsán azzal védekezett, hogy az irattározási tevékenység valós feladat volt, a szerződés alapján a szerződésben foglaltak teljesítését a vállalkozó megkezdte. Az irattározás várható költségét a 2010. november 19-i hitelezői gyűlésen ismertette (nyomozati iratok 8. kötet 410. oldal), azzal kapcsolatosan sem a hitelezőktől, sem a felszámoló szervezet tulajdonosától nem érkezett kifogás vagy észrevétel. Azt maga is elismerte, hogy a szerződésben előírt fizetési ütemezéstől eltért, amit azzal indokolt, hogy a szerződés alapján a cég2 székhelyén megkezdődött az iratok előválogatása, a mintegy két tonnányi nem irattári anyag elszállítása, azonban a munkálatok folytatását leállította, miután a csoportos létszámleépítés megtorpant, volt megrendelés és folyt a termelés, továbbá a felszámolási eljárásban az egyezségkötésre is reális esély volt (nyomozati iratok 8. kötet 363-367. oldal, 373-377. oldal). A 25.000.000 forint átutalása lényegében egy részletfizetés volt, ami a már megkezdett és elvégzett munka ellenértéke volt, és amely a termelést és a bérek kifizetését nem veszélyeztette. (8. kötet 367. oldal). A szerződésben foglalt fizetési ütemezéstől való eltérést azzal indokolta, hogy a cég13. kapacitását kívánta biztosítani, a fizetési ütemezés alapján kifizethető összegtől – a teljes irattározási összeghez képest – csekély mértékben tért el, arra pedig nem számított, hogy fel fogják menteni a felszámolóbiztos megbízatás alól. Írásbeli vallomás-kiegészítésében kitért arra is, hogy a felszámolás alatt álló cég2-t semmiféle kár nem érte, mert az cég2 és a cég13. között folyt polgári per alapján a felszámolás alatt álló kft.-nek a cég13. 24.697.500 forintot a követelés teljesítésére, 3.500.000 forint késedelmi kamatot, és 1.778.000 forint ügyvédi költséget, összesen 29.975.500 forintot megfizetett (nyomozati iratok 8. kötet 373. oldal)

[63] A vádlott védekezésével szemben tanú5 – a cég13. ügyvezetője – tanúvallomása alapján az volt megállapítható, hogy a kft. érdemi irattározási munkát nem végzett, valójában a feladat előkészítése valósult meg, lényegében papírszemét, selejtezésre szánt papírok elszállítása történt meg két fuvarral, és összesen két-három napot dolgoztak a cég23 telepén (nyomozati iratok 7. kötet 88. oldal). A tanú az elvégzett munkát és az irattározási előkészületek munkáit – két napi szállítással egyetemben – összesen 3.094.600 forintban határozta meg (7. kötet 92-93. oldal), a cég2 és a cég13 között a szerződéstől való elállás iránti perben a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.518/2013/7. számú ítéletében a cég13. által nyújtott szolgáltatás értékét 302.500 forintban ismerte el.

[64] A nyomozati iratok 3. kötet 43. oldalán található vállalkozási szerződés 6.1 pontja határozza meg a vállalkozói díjat, valamint azt a kitétel, hogy a vállalkozó – a cég13. – a feladat elvégzése ellenében jogosult a vállalkozási díjra a 6.2 pontban meghatározott ütemezés szerint. Az ütemezés alapján a vállalkozó első alkalommal a munkálatok megkezdésekor nyújthatott be részszámlát, a II. ütem szerinti kifizetésére a megrendelő összes iratanyagának a vállalkozó irattárába beszállítását követően lehetett volna esedékes, azzal, hogy az eddig elvégzett munkák díja legfeljebb 15.000.000,- forint+ÁFA. Kétségtelen, hogy a szerződés ellentmondásos abban a tekintetben, hogy a kifizetést az elvégzett munka arányában teszi csak lehetővé, miközben az I. részszámla kapcsán maga rögzíti, hogy az a munkálatok megkezdésekor benyújtható, mely körülmény az I. ütem kapcsán (azaz már a munkálatok megkezdésekor) akár egy 15.000.000 forintos részszámla benyújtását is lehetővé teheti. A III. ütem – azaz a fennmaradó 70.900.000+ÁFA összege – azonban egyértelműen olyan szolgáltatások ellenértéke, melyek jellegüknél fogva csak az iratok betárolását követően nyújthatók – azaz ezen összeg(15 millió+ÁFA összeget meghaladó összeg) bármely részének kifizetése csak a feldolgozási munkálatok befejezésekor válhatott volna esedékessé. A szerződés alapján tehát a cég13. az első részszámla benyújtásakor maximum 15.000.000 forint

+ ÁFA összeg kifizetésére lett volna jogosult, ezzel szemben részére a II. r. vádlott, 20.000.000 forint + ÁFA kifizetést teljesített oly módon, hogy nem a ténylegesen elvégzett munka alapján állította ki a kifizetés alapjául szolgáló teljesítési igazolást (3. kötet 53. oldal). Az irattározási szerződés alapján a többletkifizetésnek semmilyen ésszerű gazdasági indoka nem volt, hiszen a II. r. vádlott maga is azért függesztette fel a munkálatok folytatását, mert a felszámolás alatt álló gazdasági társaság működése továbbra is folyamatos volt, a gazdasági tevékenység folytatásának reális lehetősége fennállt, és még az egyezség megkötésére is volt esély, ezért az iratok elszállítására nem volt szükség, éppen ellenkezőleg: az iratokra továbbra is a cég telephelyén volt szükség a feladatok ellátása során. A kedvezőnek látszó helyzetben akár a szerződés felbontásának lehetősége is reális volt, a felszámoló maga által sem vitatottan a lehetséges egyezségkötésre figyelemmel számolt is ezzel a lehetőséggel, így a vállalkozási díj az első ütemnél magasabb összegben történő kifizetése a gazdasági társaság érdekével mindenképpen ellentétes volt, kizárólag a vállalkozó érdekeit szolgálta, a szerződés felbontása reális lehetőségének előre látása mellett a vagyoni hátrány okozására irányuló eshetőleges szándék is igazolható. A fentebb részletezettek miatt annak nem volt jelentősége, hogy a cég13.-vel kötött szerződés szóban történt módosítása érvényes volt-e, miután a még az I. ütemben meghatározott teljes összeg kifizetése is indokolatlan, azonban a szerződés alapján jogszerű volt. Erre figyelemmel a további 5.000.000 forint és a hozzá kapcsolódó ÁFA átutalása mindenképpen jogszerűtlen volt, ami a II. r. vádlott büntetőjogi felelősségét is megalapozta felszámolóbiztostól elvárt gondossági és vagyonmegóvási kötelezettség és a megsértése miatt.

[65] A cselekmény elkövetése idején hatályos Csődtv. 48. § (3) bekezdése értelmében a felszámoló a felszámolási eljárás alatt köteles gondoskodni az adós vagyonának megóvásáról, megőrzéséről, míg a törvény 54. §-a akként rendelkezik, hogy a felszámoló a felszámolási eljárás alatt köteles gondoskodni az adós vagyonának megóvásáról, megőrzéséről. Terhelt2 II. r. vádlott magatartásával e kötelezettségét szegte meg, mellyel összefüggésben a felszámolás alatt álló cég2-nek 5.000.000 Ft + 25 % ÁFA, azaz 1.250.000 forint, összesen 6.250.000 forint vagyoni hátrányt okozott, erre figyelemmel volt szükséges az 1. pontban rögzített tényállás kiegészítése a fentebb írtak szerint. A másodfokú bíróság álláspontja szerint

[66] A tényállás 2., 3. és 4. pontját érintően az egyes dátumok javítása vált szükségessé, míg az 5. pontban azt kellett pontosítani, hogy a benyújtott fiktív számlák közül csak az egyik számlát – az N1-000006/13. számla – fogadta be Terhelt4 V. r. vádlott, aki az ügylet tartalmával nem volt tisztában, azt állította be a könyvelésbe, majd szerepeltette a 2013. október 21. napján benyújtott III. negyedéves adóbevallásban.

[67] Az ekként kiegészített és helyesbített tényállás már megalapozott, így irányadó a másodfokú eljárásban is.

[68] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása iratszerűen tartalmazza azoknak a bizonyítékoknak a megjelölését, amelyekre a bíróság a döntését alapozta. A beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, és a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően megindokolta, hogy melyik bizonyítékot miért fogadott el, a mérlegelési tevékenységről és annak eredményéről a büntetőügy fő- és részletkérdései vonatkozásában is számot adott, ezáltal indokolási kötelezettségének eleget tett.

[69] A felmentésre irányuló vádlotti és védői kifogások elsődlegesen a tényállásnak a vádlottak cselekvőségével kapcsolatos megállapításait, Terhelt4 IV. r. vádlott esetében a vádlott tudattartalmára vonatkozó helytelen következtetéseit támadták, amelyek nem vezettek eredményre az alábbiak szerint:

[70] terhelt1 I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen azzal érvelt, hogy a cég2 gazdasági társaság vonatkozásában a helység7di őrzési, illetve a munkásszálló kapcsán a takarítási munkálatok során az I. r. vádlott irányító szerepe nem volt megállapítható, azokat a tevékenységeket Terhelt5 felügyelte. Ennek igazolására tanú20, tanú15 és tanú17 eljárás során tett vallomásaira hivatkozott. tanú15 és tanú17 – mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helytállóan hivatkozik – nem az cég7 budapesti székhelyén dolgozott, hanem kifejezetten Terhelt5 részére végzett munkát a cég21-nél (nyomozati iratok 7. kötet 309. oldal) a helység4 irodában, erre figyelemmel Terhelt1 I. r. vádlott tevékenységéről nem tudott beszámolni. A védői hivatkozással szemben tanú20 – aki felszámoló asszisztensként dolgozott az cég7-nél - tanúvallomásában arról számolt be, hogy az operatív részleteket Terhelt1 I. r. vádlott koordinálta. Az I. r. vádlott és a felszámolóbiztosok közötti munkakapcsolatról elmondta, hogy Terhelt2 önállóan dolgozott, Terhelt3 idején Terhelt1 döntött, terhelt4val viszont sokat egyezett Terhelt1 (nyomozati iratok 7. kötet 399. oldaltól, 43. számú tárgyalási jegyzőkönyv 47. oldal). Emellett Terhelt3 III. r. vádlott – aki az előkészítő ülésen beismerő nyilatkozatot tett és lemondott a tárgyaláson való jelenlét jogáról; büntetőjogi felelősségét az elsőfokú bíróság a 2019. május 10. napján kelt és jogerős 1.B.96/2019/27-I. számú ítélettel állapította meg – maga is arról számolt be, hogy Terhelt1 I. r. vádlotté volt az irányító szerep a felszámoló szervezetben, a felszámolási eljárásban Terhelt1 hozta a döntéseket (nyomozati iratok 8. kötet 83-85. oldal, 54. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal). E vallomások alapján – figyelemmel az elsőfokú bíróság 25. oldalán felsorolt bizonyítékokra is – kétséget kizáróan volt megállapítható a felszámolási eljárásban Terhelt1 I. r. vádlott irányító szerepe.

[71] A helység7di telephely őrzésével kapcsolatosan helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság az előkészítő ülésen szintén beismerő nyilatkozatot tett X-XIII. r. vádlottak vallomására, miszerint a telephely őrzésére nem is került sor (Terhelt10 X. r. vádlott nyomozati vallomása, VIII. kötet 131. oldal, tárgyalási jegyzőkönyv oldal, Terhelt11 XI. r. vádlott nyomozati iratok 8. kötet 205. oldal, Terhelt12 XII. r. vádlott nyomozati iratok 8. kötet 331. oldal, Terhelt13 XIII. r. vádlott nyomozati iratok 8. kötet 661. oldal), amit az őrzésre vállalkozó két gazdasági társaság vezetője – az helység5 Kft. részéről Terhelt6 VI. r. vádlott és a cég15. ügyvezetője, Terhelt7 VII. r. vádlott, akik szintén az előkészítő ülésen tettek beismerő nyilatkozatot és mondtak le a tárgyaláson való jelenlét jogáról, büntetőjogi felelősségüket az elsőfokú bíróság a 2019. május 10. napján jogerős 1.B.96/2019/27-I. számú ítéletben állapította meg – is megerősített (nyomozati iratok 8. kötet 753., 761. oldal, illetve 8. kötet 298. oldal).

[72] A telephely őrzésének szükségtelenségét igazolta a cég2 két vezető tisztségviselője, tanú4 és tanú12 vallomása is, mely szerint azon a telephelyen veszteséges volt a termelés, ezért már a csődeljárás előtt évekkel megszüntették ott a termelést, a technológiát a út1i telepre átszállították, a telep már 2010-ben is nagyon lepusztult állapotban volt. Nem őrizték azt a termelés megszűnését követően sem, mert nem lett volna gazdaságos, amit még lehetett, azt szétlopták már korábban (nyomozati iratok 7. kötet 49. oldaltól, 7. kötet 235. oldaltól, 43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 41. és 61. oldal). Vallomásuk pedig azt

igazolja, hogy nemcsak nem őrizték a telepet, de arra szükség sem volt, így az őrzésre irányuló szerződés valódi célja a felszámolás alatt álló gazdasági társaság vagyonából való pénzszerzés volt.

[73] Ugyancsak ezt a célt szolgálta a munkásszálló őrzésére irányuló, a cég16-vel kötött szerződés is. Az iratok tartalmának megfelelően rögzítette az elsőfokú bíróság az ítélet 24. oldalán, hogy Terhelt8 VIII. r. vádlott vallomása szerint sem lehetett megállapítani, hogy a takarítást kik, mikor, milyen eszközökkel és terjedelemben végezték. A VIII. r. vádlott ezzel kapcsolatosan ugyanis azt adta elő, hogy a takarítási tevékenység nem felelt meg a gazdasági társaság profiljának, a munkát Terhelt1 szerezte neki, aki gyerekkori barátjának, Terhelt5-nak a testvére, Terhelt1 irodájában írta alá a szerződést. Állítása szerint a Széna téren felfogadott hajléktalanokkal takarította az épületet, ami – tekintettel arra is, hogy a kft.-nek a munka elvégzéséhez szükséges eszközei sem voltak – hiteltelenné teszi a takarítási munkálatok tényleges elvégzésére vonatkozó állítását (nyomozati iratok 8. kötet 105. oldaltól). Emellett a már hivatkozott vallomásában tanú4 arról számolt be, hogy a munkásszálló lakott részét az ottlakók takarították, a többi részét pedig a cég23 alkalmazottai (többek között takarító). A munkásszálló megvételét követően az új tulajdonosnak történő birtokba adás 2012. augusztus 3-án történt meg, az átadás-átvételnél ő is jelen volt, ennek alkalmával megállapíthatta, hogy nem volt takarítás az épületben, a bentlévő ingóságokat (hűtő, szemét stb.) a cég23 dolgozói szállították el.

[74] Az 5. tényállási pont tekintetében az elsőfokú bíróság az iratoknak megfelelően, ismertette a rendelkezésre álló bizonyítékokat, azt annyiban egészíti ki az ítéltábla, hogy az cég18 ZO. O. Magyarországi Fióktelepének telephelyeként az cím59. szám volt megjelölve, ami Terhelt9 IX. r. vádlott volt anyósának – akinek a gazdasági társasághoz nem volt semmilyen köze – lakcíme. Ezt igazolja a telephelyként megjelölt ingatlanon tartott házkutatás is (nyomozati iratok 6. kötet 501. oldal). E tény tükrében van különösen jelentősége tanú18 nyomozati vallomásának, melyet az elsőfokú bíróság – miután a tanú tartózkodási helyének felderítése nem járt eredménnyel – felolvasással tett a tárgyalás anyagává (nyomozati iratok 7. kötet 349. oldal, 355. oldal, 113. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal). A tanú vallomásában elmondta, hogy az cég18 S.P.Z.O.O tulajdonosa és ügyvezetője volt, azonban a cégben nem végzett munkát, mert annak megszerzését követően letartóztatták. Folytatólagos kihallgatásakor elmondta, hogy terhelt9 név találta ki, hogy menjenek ki külföldre, illetve, hogy segítsen neki a cégalapításban. külföldren megvettek egy céget, amit terhelt9 fizetett ki. Megkérte őt, hogy legyen az ügyvezető is, jól ismerték egymást, mert kamaszkori barátok voltak. név9ra is emlékezett, akire azért emlékezett, mert terhelt9 név íratott vele alá különböző meghatalmazásokat, ahol látta a név9 nevet. A egyéb érdekelt1 iratok alapján megállapítható, hogy a lengyel cég18 ZO. O. székhelye úgynevezett „virtuális iroda”, a gazdasági társaságot 2013. június 27-én törölték az ÁFA alanyok köréből, ekkor hiányzó kereskedőnek minősítették (nyomozati iratok 2. kötet 203. oldal). Az adatok alapján kétséget kizáróan volt megállapítható, hogy a lengyel cég és magyar fióktelepe a szerződésben vállalt munkálatok elvégzésére nem volt alkalmas, ott munkálatokat sem folytattak, a útlon munkálatokat végzők az cég18 embereivel nem találkoztak, így e szerződések is színlelt szerződések voltak. Miután a megkötött szerződés színlelt szerződés volt, nem foghatott helyt az I. r. vádlott védőjének a útlon lévő bontási munkálatok nagyságrendjének meghatározására irányuló bizonyítási indítványa sem, ezért azt a másodfokú bíróság elutasította. Azt pedig, hogy ezen felül még túlárzott is volt a szerződés, mutatja az is, hogy a szakmunka nagy részét az cég10 és tanú10 végezték, ők összesen 44.000.000 forintért kötöttek szerződést erre a munkára cég19 S.R.O. gazdasági társasággal.

[75] A tényállás 6. pontja kapcsán szintén megállapítható volt, hogy a Terhelt4 IV. r. vádlott által képviselt cég2 és a Terhelt9 IX. r. vádlott által képviselt cég17-vel kötött szerződés színlelt szerződés volt, miután a szakértelmet igénylő irattározási munkálatok teljesítésére az erre vállalkozó gazdasági társaság nem volt képes. A cég17 ügyvezetőjének Terhelt9 IX. r. vádlott szervezte be tanú19t, aki vallomása szerint írni-olvasni nem képes, az aláírásokért – amit egy kávézóban tett meg – kapott pénzt, egyébként a cég működésével nem foglalkozott (nyomozati iratok 7. kötet 379. oldal, 43. számú tárgyalási jegyzőkönyv 13. oldal). Terhelt9 IX. r. vádlott maga is akként nyilatkozott, hogy olyan cégre volt szükség az irattározás kapcsán, ami nem volt az cég7-hez köthető (54. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal), és csak az iratok elszállításáról tudott nyilatkozni, arról nem, hogy szakszerű irattározás folyt volna. Az irattározásért érkezett pénzt ő vette fel a társaság bankszámlájáról, azt Terhelt5nak hiánytalanul átadta. Védekezésül azt adta elő, hogy bízott benne, hogy az irattározási munkálatokat ténylegesen elvégzik, hiszen Terhelt5 ezt az ígéretet tette. A IX. r. vádlott védekezésével szemben saját vallomása alapján is kétséget kizáróan volt vonható következtetés arra, hogy a vádlott a szerződés valódi céljával – a pénz megszerzése – tisztában volt, hiszen a cég „megszerzése”, az ügyvezető kiválasztása az ő feladata volt. Tudta, hogy tanú19 által vezetett cég17 a feladat szakszerű ellátására nem képes, ő maga is csak az iratok elszállításának teljesítéséről tudott, továbbá a munkáért járó pénzt is – éppen Terhelt5 utasítására – ő vette fel, és adta vissza vallomása szerint az V. r. vádlottnak. Mindezek a körülmények alapján kétséget kizáróan volt megállapítható, hogy a szerződés valótlanágáról, annak alapján a felszámolás alatt álló gazdasági társaság pénzének jogosulatlan megszerzéséről, ezzel a társaságnál bekövetkezett károkozásról tudomása kellett legyen, és azzal is számolnia kellett, hogy a benyújtott – fiktív – számla a cég könyvelésébe, ezáltal az adóbevallásába is bekerül, így védekezése nem volt elfogadható. Megállapítható tehát, hogy a cég17-vel kötött szerződés is színlelt szerződés volt, az iratok elszállításán felül az irattározással kapcsolatosan valós tevékenységet nem végzett, erre nem is volt képes a vállalkozó, az iratok szakszerűtlen elszállítása következtében a munkaügyi iratok nagy része el is veszett (tanú12 erről értesítette is Terhelt4 IV. r. vádlottat – nyomozati iratok 2. kötet 185. oldal).

[76] Terhelt4 IV. r. vádlott az eljárás során azzal védekezett, hogy a felszámolóbiztosi feladatokat ténylegesen a felszámoló szervezet vezetője, Terhelt1 végezte. Védekezése szerint az irattározással kapcsolatosan az irattározásról egyeztetést nem folytatott, mindent terhelt1 intézett, akinek maghatalmazást adott, terhelt1 hozta a döntéseket. Nyilatkozott arról is, hogy Terhelt5nak is adott meghatalmazást a bankszámla fellelti rendelkezésre, továbbá az adós – a cég2 – telephelyén nem járt, a felszámolás alatt álló gazdasági társaság vezető tisztségviselőivel nem találkozott. A IV. r. vádlott azon védekezését, hogy a felszámolási feladatok ellátásában lényegében nem vett részt, cáfolták a felszámolói asszisztensi feladatokat ellátó tanú20 és tanú2 tanúk elsőfokú bíróság által is ismertetett vallomásai (elsőfokú ítélet 19. oldal). Hangsúlyozni kell azt is, hogy a IV. r. vádlottat felszámolóbiztosként a Csődtv-ben meghatározott kötelezettségek terhelték, felszámolóbiztosi felelőssége alól nem mentesült azáltal, hogy lényegében e tevékenységben nem vett részt, amely védekezés a már hivatkozott tanúvallomások alapján – miszerint gyakran megfordult az cég7 utcai székhelyén, és ott terhelt1vel egyeztetett – nem mellelleg cáfolható volt. Ezzel kapcsolatosan tanú20 akként nyilatkozott a 2019. szeptember 13. napján megtartott tárgyaláson, hogy „általában csukott ajtók mögött egyeztettek terhelt1 úrral. Valamikor együtt közölte Zsuzsa és Imre, hogy mit kell csinálni, valamikor pedig Imre a beszélgetések után. Én ezekben a beszélgetésekben nem vettem részt, nem vontak be” (43.

számú tárgyalási jegyzőkönyv 49. oldal). Emellett az iratok alapján az is megállapítható, hogy a cég17 számláját – terhelt1vel együtt – aláírta, tanúsítva ezzel a számlán szereplő összeg kifizethetőségét (nyomozati iratok 3. kötet 251. oldal). Mindezek alapján a IV. r. vádlott azon hivatkozása, hogy a felszámolási eljárásban történekről nem volt tudomása, nem volt elfogadható, ezáltal a IV. r. vádlott védőjének a vádlott felmentésre irányuló fellebbezése sem volt eredményes.

[77] Összességében tehát az rögzíthető, hogy a védők felmentésre irányuló fellebbezése új bizonyíték hiányában lényegében az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységét, a mérlegelését támadják.

[78] Alapvető eljárási szabály a Be. 593. § (2) bekezdésében megfogalmazott felülmérlegelés tilalma, mely szerint a másodfokú bíróság nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a másodfokú bíróság által megállapított ténnyel össze nem függő, valamint a megalapozatlansággal nem érintett tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat. A Kúria az EBH2019. B.9. számú eseti döntésében kifejtette, hogy a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma annyit jelent, hogy a fellebbviteli bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette. Így nem mondhatja például azt egy, az elsőfokú bíróság által elfogadott tanúvallomásra, hogy azt nem fogadja el, és az annak alapján megállapított tényeket mellőzi a tényállásból, illetve nem egészítheti ki vagy módosíthatja az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást egy általa el nem fogadott tanúvallomás, vagy vallomásrész alapján. A másodfokú bíróságnak tehát az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékokat kell alapul vennie; attól – megalapozott tényállás esetén – akkor sem térhet el, ha saját meggyőződése esetlegesen eltérő. A tényállás módosítása (ideértve: az eltérő tényállás megállapítását is) csak az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok alapján történhet ([53]-[54] pontok). Erre figyelemmel a védőknek a tényállás megalapozatlanságára vonatkozó hivatkozásai az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének kritikái, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését célozták. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban – a megalapozott tényálláshoz kötöttség és az indokolási kötelezettség teljesítése folytán – ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

[79] Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést Terhelt1 I. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlottak bűnösségére, a másodfokú eljárásban megalapozottá vált tényállás alapján pedig a másodfokú bíróság állapította meg Terhelt2 II. r. vádlott bűnösségét a vádiratban terhére rótt hűtlen kezelés büntetében.

[80] Terhelt1 I. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást az alkalmazandó büntető törvény vonatkozásában, miután e vádlottak terhén az 5. és 6. pontban meghatározott bűncselekmények – és így a cselekmény elkövetési ideje – 2013. július 1. napja utáni, így esetükben a Btk. az alkalmazandó törvény.

[81] Terhelt1 I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen azzal érvelt, hogy a vádlott terhén megállapított csekélyebb súlyú közbizalom elleni bűncselekmények elkövetési ideje – azaz az 5. pontban megjelölt tényállás szerinti Terhelt1 I. r. vádlott által a cég18 ZO. O. lengyel és a cég19 céggel megkötött két szerződés kelezésének időpontja (2013. január 17. napja) szerint

vizsgálni kell e cselekmények vonatkozásában az elévülés bekövetkeztét, mert a szerződéskötés időpontjában hatályos 1978. évi IV. tv. 33. § (1) bekezdés b) pontja értelmében e bűncselekmények büntethetőségének elévülési ideje három év.

[82] A védő ezen hivatkozása nem foghatott helyt, tekintettel arra, hogy az 1978. évi IV. törvény 276. §-a szerinti magánokirat-hamisítás, illetve a Btk. 345. §-ában meghatározott hamis magánokirat felhasználásának vétsége elkövetési ideje nem a színlelt szerződés megkötésének időpontja, hanem annak felhasználásához kapcsolódó időpont. A nem valós tartalommal megkötött szerződés és az ez alapján kiállított és teljesített gazdasági tartalom nélküli számla felhasználása az általános forgalmi adó bevallásához és így az adóbevallás benyújtásának időpontjához kapcsolódik, amire 2013. október 21. napján – azaz a Btk. hatálybalépését követően – került sor. Ugyancsak nem évült el az I. r. vádlott 2., 3., és 4. pontban megjelölt közbizalom elleni bűncselekményei büntethetősége sem, miután e cselekmények miatti feljelentés időpontja 2014. január 7. napja, a nyomozás elrendelésének ideje pedig 2014. január 10. napja. E cselekmények elkövetési ideje 2012. szeptember 20. napja.

[83] Terhelt2 II. r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítása következtében a másodfokú bíróságnak állás kellett foglalnia az alkalmazandó büntető törvényről is, miután a cselekmény elkövetési ideje 2010. december 2. napja. A cselekmény elkövetése idején hatályos 1978. évi IV. tv. 2. §-a szerint – csakúgy, mint a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján – a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Ha a cselekmény elbíráláskor hatályban levő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új törvényt kell alkalmazni; egyébként az új büntető törvénynek nincs visszaható ereje. Annak eldöntésénél, hogy az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályos törvényt kell-e alkalmazni és melyik törvény eredményez a terhelt számára enyhébb elbírálást, az alkalmazandó büntetés nemén és mértékén kívül a büntetőjogi felelősségre vonatkozó összes rendelkezést együttesen kell vizsgálni (BH2014. 201.), azaz az adott cselekményre, illetve a büntetőjogi felelősségre és a szankciókra irányadó általános részi és különös részi rendelkezések is beletartoznak a vizsgálódás körébe. Ennek alapján megállapítható, hogy a II. r. vádlott terhén megállapított bűncselekményre mindkét törvény egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés kiszabását írja elő, azonban az elbíráláskor hatályos Btk. általános részi rendelkezései kedvezőbbek a pénzbüntetés és az ún. enyhítő szakasz alkalmazása szempontjából, ezért a másodfokú bíróság a II. r. vádlott esetében a Btk.-t alkalmazta.

[84] Terhelt2 II. r. vádlott a tényállás 1. pontjában azzal a magatartásával, hogy az általa tudottan el nem végzett munkáról valótlán tartalommal kiállított teljesítési igazolás alapján a cég13. által kiállított számlát jóváhagyta, és a számla alapján a szerződésen szerint legfeljebb kifizethető 15.000.000 forint+ÁFA összeget meghaladóan 20.000.000 forint + 5.000.000 Ft ÁFA-t fizetett ki, megszegte a felszámoló biztostól elvárható gondossági, vagyongóvási kötelezettségét, és ezáltal a felszámolás alatt álló cég2-nek összesen 6.250.000 forint vagyoni hátrányt okozott. A hűtlen kezelés csak szándékos magatartással követhető el, a szándéknak a kötelességszegésre és az okozott vagyoni hátrányra is ki kell terjednie. A kötelességszegő magatartás II. r. vádlott részéről a már kifejtettek szerint kétségtől megállapítható, míg azzal, hogy a szerződés esetleges megszűnése vagy megszüntetése reális lehetőségének tudatában, az ellenszolgáltatás nélküli többletkifizetéssel az általa képviselt társasággal szemben kizárólag az irattározást végző gazdasági társaság érdekeit helyezte előtérbe, a vagyoni hátrány okozása vonatkozásában legalább az eshetőlegesen

szándéka is fennáll. Nem foghatott helyt a cselekmény minősítése körében a védő azon hivatkozása, miszerint az okozott vagyoni hátrány összege csupán a vállalkozónak kifizetett 5.000.000 forint, miután az általános forgalmi adó visszaigénylésére lehetőség volt. A védő hivatkozásával szemben ténylegesen a teljes összeg átutalása megtörtént a vállalkozó részére, az általános forgalmi adó esetleges visszaigénylésének realizálása további feltételek teljesülése estén következhet be, erre figyelemmel a számla alapján átutalt teljes összeg, azaz a 6.250.000 forint a cselekmény minősítését meghatározó vagyoni hátrány – a Btk. 459. § (1) bekezdés 17. pontja szerint a vagyonban okozott kár és az elmaradt vagyoni előny – amely a Btk. 459. § (6) bekezdése alapján jelentős vagyoni hátrányt jelent. Erre figyelemmel mondta ki az ítéltábla Terhelt2 II. r. vádlott bűnösségét a Btk. 376. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő hűtlen kezelés büntetében.

[85] Terhelt1 I. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlottak terhén megállapított cselekmények jogi minősítése nagyrészt törvényes, az 5. pontot érintően részben a tényállás módosítása eredményeként azonban a Terhelt1 I. r. vádlott terhén megállapított bűncselekmények vonatkozásában a folytatólagos elkövetésre utalás mellőzése volt szükséges.

[86] A Btk. 376. § (1) bekezdése értelmében a hűtlen kezelés bűncselekményét az követi el, akit idegen vagyon kezelésével bíztak meg, és ebből folyó köteletségének megszegésével vagyoni hátrányt okoz. A hűtlen kezelés materiális bűncselekmény, eredménye a vagyonkezelési kötelezettség megszegésével okozati kapcsolatban álló vagyoni hátrány. A cselekmény tehát a vagyoni hátrány bekövetkeztével válik befejezetté. Az 5. pontban rögzített tényállás kapcsán megállapítható, hogy a színlelt szerződés tartalmának megfelelően kiállított fiktív számla alapján ugyan többszöri utalással történt meg a számlán feltüntetett összeg kifizetése, azonban azok egy ügylethez kapcsolódó, részletekben történő teljesítések, és így együttesen eredményezik a felszámolás alatt lévő gazdasági társaságot érő vagyoni hátrányt. Ezért – figyelemmel az 1/2016. Büntető Jogegységi határozatban foglaltakra is – Terhelt1 I. r. vádlott cselekménye a Btk. 376. § (1) bekezdésbe ütköző – és az okozott vagyoni hátrányra tekintettel – az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő hűtlen kezelés büntette vonatkozásában a folytatólagos elkövetésre utalást mellőzte az ítéltábla. Az I. r. vádlott ugyancsak e tényállásban értékelt költségvetést károsító cselekménye, továbbá a közbizalom elleni cselekménye vonatkozásában is mellőzte a folytatólagos elkövetésre utalást, miután egyetlen fiktív számla adóbevallásba történt beállítása történt meg, illetve a törvényi egység ezen formáját a költségvetési csalás esetében az adott különös részi törvényi tényállás sajátossága is kizárja. Ez utóbbi bűncselekmények kapcsán – melyet az I. r. vádlott közvetett tettesként valósított meg – szükséges volt az elsőfokú ítélet 27. oldalán az „Elkövetői alakzat” rész első bekezdés utolsó sorában helytelenül feltüntetett törvényhelyet javítani, a helyes hivatkozás a Btk. 13. § (2) bekezdése. Itt jegyzi meg az ítéltábla, hogy az ítélet 17. oldal 1. pont utáni első bekezdés utolsó sorában és a 19. oldal hatodik bekezdés harmadik sorában Terhelt1 I. r. vádlott megnevezését is javította csakúgy, mint az ítélet 26. oldalának utolsó bekezdésében a jogszabályi megjelölést is, amely helyesen a Btk. 396. § (2) bekezdése.

[87] A Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontja értelmében üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik. Terhelt1 I. r. vádlott terhén megállapított, hosszabb időszakon keresztül megvalósított, többrendbeli költségvetést károsító bűncselekményeire tekintettel kétséget kizáróan volt megállapítható a haszonszerzési célzat, emellett az

üzletszerűség objektív oldala is, az ugyanolyan bűncselekmények elkövetése, erre figyelemmel az I. r. vádlott védőjének hivatkozásával szemben helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság az 5. és 6. tényállások kapcsán e bűncselekmények üzletszerű elkövetését is.

[88] Terhelt4 IV. r. vádlott terhén megállapított hűtlen kezelés bűncselekmény kapcsán az ítéltábla a következőket állapította meg: a felszámolóbiztos részéről a kötelezettségesség akkor mondható szándékosnak, ha az elkövető tudja, hogy őt milyen kötelezettségek terhelik, ennek ellenére azokat megsérti, vagy szándékosan elmulasztja. A IV.r. vádlott a cég2 f.a. felszámolója volt, ekként tudatában kellett lennie a Csődtv. 48.§ (3) bekezdésében rögzített a felszámolót terhelő, az általa képviselt társaság vagyonának megóvására, megőrzésére irányuló kötelezettségének, ahogyan annak is, hogy tevékenysége során a Csődtv. 54.§ (1) bekezdése szerint a felszámoló biztostól elvárható gondossággal köteles eljárni. Önmagában a IV.r. vádlott által a cég17-vel megkötött szerződés szövegéből – mely megbízottat teljesítés nélkül a szerződés jelentős részének kiszámlázására feljogosítja – fel kellett volna ismernie annak előnytelen voltát, meg kellett volna győződnie a megbízott személyéről, teljesítési lehetőségéről, a társaságot képviselni jogosult személyéről. E kötelezettségeit IV.r. vádlott szándékosan mulasztotta el, azaz kötelezettségeit szándékosan nem teljesítette. Fel kellett ismernie azt is, hogy a számára ismeretlen céggel való szerződéskötés, e céggel szembeni pénzügyi kötelezettségvállalás, melynek képviselőjével soha nem találkozott, teljesítési képességéről/készségéről információval nem rendelkezett, majd a számla kifizethetőségének igazolása magában hordozta a vagyoni hátrány okozásának lehetőségét. A számlák keltéből, és a kifizetés igazolásából adódóan, a felszámolás alatt álló cég méreteinek, a feltételezhető iratanyag mennyiségének ismeretében tudnia kellett azt is, hogy az irattározási szerződés egy héten belül maradéktalanul nem teljesíthető, azaz a számla tartalma nem felel meg a valóságnak, a számla fiktív, annak kifizetése következtében a felszámolás alatt álló társaságot vagyoni hátrány éri. Ennek ellenére a teljes szerződéses összeg kifizetését már a szerződéskötést követő egy héten belül engedélyezte. Erre figyelemmel a IV. r. vádlott cselekményével megvalósította a Btk. 376. § (1) bekezdésbe ütköző – és az okozott vagyoni hátrányra tekintettel – az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő hűtlen kezelés büntettét. A költségvetést károsító bűncselekmény kapcsán a IV. r. vádlott azzal védekezett, hogy az elektronikus adóbevallást nem ő, hanem az ő kódjával belépve a felszámoló asszisztens vagy valaki más nyújtotta be. A felszámolási eljárás alatt – a bűncselekményelkövetése idején hatályos az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. (a továbbiakban régi Art.)14. § (4) bekezdése értelmében – a régi Art. 14. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségeket – többek között az adózó adóbevallási, adófizetési kötelezettségeket – a felszámoló teljesíti a felszámolás kezdő időpontjától, továbbá ő gyakorolja az adózót megillető jogokat is. A költségvetési csalás elkövetője pedig az a személy, akinek az adózással kapcsolatos kötelezettségeket teljesítenie kell. E rendelkezésekre figyelemmel az adóbevallási kötelezettség a felszámolóbiztost terhelte, a fiktív számlákat ő igazolta le, ő fogadta be, így a számlák könyvelésbe történő beállítása saját cselekményének következménye, melyért felelősség terheli akkor is, ha az elektronikus bevallást nem ő, hanem a cselekménye következtében tévedésben lévő ügyintéző nyújtotta be. A költségvetést károsító bűncselekményt tettesként tehát az e pontban rögzített tényállás alapján Terhelt4 IV. r. vádlott követte el. A valótlán adatokat tartalmazó adóbevallás alapjául szolgáló fiktív számla könyvelésbe beállításáért és az adóbevallásban történő feltüntetéséért – azaz a hamis magánokirat felhasználása bűncselekményért – ezáltal tettesként szintén Terhelt4 IV. r. vádlott a felelős.

[89] Terhelt9 IX. r. vádlott a színlelt szerződés megkötésében való részvételével, a szerződés alapján kiállított valótlan gazdasági eseményről szóló fiktív számlák benyújtásával egyrészt közreműködött abban, hogy a felszámolás alatt álló gazdasági társaságnál a szerződés alapján jogosulatlanul kifizetett összegek nyomán vagyoni hátrány keletkezzen, ezáltal a IV. r. vádlott magatartásához kapcsolódóan a hűtlen kezelés büntettének a Btk. 14. § (2) bekezdése szerinti bűnsegédje legyen, másrészt az általa is tudottan fiktív számláknak az általános forgalmi adó kapcsán benyújtott adóbevallásban történt érvényesítése során a költségvetést károsító bűncselekményhez kapcsolódóan valósított meg bűnsegédi magatartást, csakúgy mint a közbizalom elleni bűncselekmény vonatkozásában. Erre figyelemmel a IX. r. vádlott védőjének a cselekmény eltérő minősítésére – közokirat-hamisítás büntettének megállapítására irányuló – indítványa nem vezetett eredményre.

[90] A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság Terhelt1 I. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlott vonatkozásában nagyrészt hiánytalanul feltárta, súlyuknak megfelelően értékelte, ezek értékelésről részletesen számot adott. Az ítéltábla – egyetértve a fellebbviteli főügyészszéggel – további súlyosító körülményként értékelte a költségvetést károsító bűncselekmények elszaporodottságát. E körben nem értett egyet IX. r. vádlott védőjének álláspontjával, miszerint a statisztikai adatok ezt a megállapítást nem igazolják. A büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007 BK vélemény III/11. pontja értelmében a bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító körülmény akkor, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma (az elkövetéskor) a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál. A védő által becsatolt statisztikai adatok látszólag valóban azt mutatják, hogy az elkövetés idején a költségvetési csalások száma alacsony volt, ez azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint kizárólag annak tudható be, hogy a kérdéses bűncselekmény 2012. január 1. napjával került be a büntető törvénykönyvbe.

[91] További enyhítő körülményként értékelte az ítéltábla mindhárom vádlott esetében az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett további egy éves időmúlást, valamint a IV. r. vádlott vonatkozásában megromlott egészségi állapotát, IX. r. vádlott esetében azt a körülményt, hogy kiskorú gyermekéről egyedül gondoskodik.

[92] A másodfokú bíróság Terhelt2 II. r. vádlottra a büntetéskiszabási körülményeket az alábbiak szerint rögzíti:

[93] – nyomatékos enyhítő körülményként értékelte a II. r. vádlott esetében a cselekmény elkövetése óta eltelt jelentős időt, illetve azt, hogy a vádlott huzamos ideig állt a büntetőeljárás hatálya alatt

[94] – enyhítő körülmény a II. r. vádlott esetében az eredmény vonatkozásában az eshetőleges szándék, továbbá az a körülmény, hogy a bűncselekmény súlyosabb minősítését eredményező értékhatárt a magatartása által okozott vagyoni hátrány csak kevéssel haladta meg.

[95] A büntetés kiszabása alkalmával figyelemmel kell lenni a Btk. 80. § (1) bekezdésében foglaltakra, azaz a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben

meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy az igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez. A bíróság feladata az ítélezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor értékeli az elkövető által megvalósított magatartás és az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességet is. A bűncselekmény elkövetőivel szemben kiszabott büntetés nem csupán magára az elkövetőre bír hatással, hanem a társadalom többi tagjára nézve is. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt tartásával kell eljárnia.

[96] Az elsőfokú bíróság Terhelt1 I. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 V. r. vádlottak esetében helytállóan a halmazati büntetésre vonatkozó szabályok alkalmazásával, emellett Terhelt9 IX. r. vádlott esetében – akinek a különös visszaesői minőségét az elsőfokú bíróság a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. § a) pontja alapján törvényesen állapította meg – a különös visszaesőkre irányadó rendelkezések alapján szabta ki a büntetést, és a kiszabott büntetés neme és mértéke – különös tekintettel mindhárom vádlott vonatkozásában az igen jelentős időmúlásra, valamint arra, hogy jelentős ideig álltak a büntetőeljárás hatálya alatt, továbbá Terhelt9 IX. r. vádlottal szemben az elmúlt 10 évben újabb bűncselekmény miatt nem indult eljárás – is megfelelően biztosítja e vádlottak esetében a büntetési célokat, azaz a társadalom védelme érdekében annak megelőzését, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. Erre figyelemmel a szabadságvesztés büntetés ügyészség szerinti súlyosítására, illetve a védők által indítványozott enyhítésére az ítéltábla nem látott lehetőséget.

[97] Nem osztotta az ügyészség álláspontját a Terhelt4 IV. r. vádlott esetében a felfüggesztés mellőzésére vonatkozóan sem a már hivatkozott enyhítő körülmények túlsúlyára figyelemmel, ezek közül is leginkább arra, hogy a cselekmény elkövetése óta eltelt jelentős időmúlás miatt a végrehajtandó szabadságvesztés megtorló jellegű lenne, különösen a IV. r. vádlott jelentősen megromlott egészségi állapotára figyelemmel.

[98] Terhelt9 IX. r. vádlott esetében a kiskorú gyermekéről való gondoskodás és az életmódjában bekövetkezett változás ellenére nem volt törvényes lehetőség a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére a Btk. 86. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott okból arra figyelemmel, hogy a vádlott a szándékos bűncselekményét a korábbi bűncselekmény miatt kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának befejezése előtt követte el, így az erre irányuló védelmi fellebbezés nem volt eredményes.

[99] Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés mellőzése azonban indokolt volt. A Btk. 50. § (2) bekezdése értelmében, akit haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélnék, ha megfelelő jövedelme vagy vagyona van, pénzbüntetésre is kell ítélni. Jelen ügyben mindkét vádlott vonatkozásában megállapítható volt a pénzbüntetés kiszabásának azon feltétele, hogy a bűncselekményt haszonszerzés céljából követték el, azonban a megfelelő jövedelem illetve vagyon hiánya miatt – Terhelt4 IV. r. vádlott vonatkozásában egyetértve az erre irányuló ügyészi indítvánnyal – e két vádlott esetében a pénzbüntetés kiszabásának feltételei nem állnak fenn. Terhelt4 IV. r. vádlott jelenleg önálló jövedelemmel nem rendelkezik, megélhetését élettársa biztosítja, Terhelt9 IX. r. vádlott pedig egyedül gondoskodik kiskorú gyermekéről, továbbá nagykorú hozzátartozója ellátásához is igazoltan hozzájárul, mindketten vagyontalanok, megtakarítással nem rendelkeznek. Erre figyelemmel a

pénzbüntetés kiszabását az ítéltábla mindkét vádlott esetében a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére történő átváltoztatásra utaló rendelkezéssel együtt mellőzte.

[100] Az elsőfokú bíróság Terhelt1 I. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlott vonatkozásában törvényesen határozta meg a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát. Terhelt4 IV. r. vádlott esetében – IV. r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetére – a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontját is törvényesen határozta meg, továbbá Terhelt9 IX. r. vádlottal kapcsolatban is a büntető törvény rendelkezéseinek megfelelően rendelkezett oly módon, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg – különösen az I. r. vádlott megromlott egészségi állapotára figyelemmel – hogy Terhelt1 I. r. vádlott esetében lehetőség van a Btk. 38. § (3) bekezdésének alkalmazására, ezért úgy rendelkezett, hogy az I. r. vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

[101] Terhelt4 IV. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének próbaidőre történő felfüggesztésével a tetemes időmúlásra, a IV. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség csekélyebb fokára tekintette az ítéltábla is egyetértett. Az ítéltábla felhívja Terhelt4 IV. r. vádlott figyelmét arra, hogy a Btk. 87. § b) pont értelmében a felfüggesztett büntetést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik.

[102] Terhelt4 IV. r. vádlottal szemben a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre figyelemmel a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján hivatalból vizsgálni kell azt is, hogy a vádlott érdemes-e az előzetes mentesítésre. Az Alkotmánybíróság 8/2015. (IV. 17.) számú AB határozata alapján ugyanis az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja a Btk. 102. § (1) bekezdésében szabályozott előzetes bírósági mentesítés lehetőségét és arról az ítéletben rendelkezzen.

[103] A határozat kifejti, hogy „A mentesítés alapjogi forrása az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében az emberi méltósághoz való jog. Az Alkotmánybíróság szerint az emberi méltósághoz való jogból következik, hogy az elítélteknek lehetőséget kell biztosítani a rehabilitációra, arra, hogy jogsértés nélkül helytálljanak egy szabad társadalom feltételei között. A reszocializáció pedig megköveteli, hogy az arra objektív szempontok alapján érdemesült elkövető számára egy későbbi, büntetéstől mentes életvitel feltételeit a jog megteremtse. Ez nem csupán a terhelt érdeke, hanem a társadalomé is, minthogy a büntetőjogon kívüli megszorítások megszűnésével, a büntetlen előéletűeket megillető tisztségek ellátására, állások betöltésére való új lehetőségek megnyílása növeli elhelyezkedési esélyeiket, ami pedig csökkenti a társadalmi gondoskodás költségeit, lehetővé teszi az elítélt számára a bűnismétlés elkerülését.”

[104] A Btk. 102. § (1) bekezdés értelmében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság ítéletében előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes. A büntetett előlethez fűződő hátrányok alóli előzetes mentesítés kivételes, mérlegelésen alapuló, rendkívüli jellegű intézkedés. A felfüggesztés feltételeinek fennállása nem jelenti automatikusan az érdemesség meglétét. Az ítélezési gyakorlat szerint az

érdemesség megítélésénél az elkövető személyiségét, az életvitelét, az elkövetés körülményeit és annak indítóokát összevetve kell értékelni [BJD 9986.], de jelentősége van a terhelt által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyának és a cselekmény jellegének is [BH1983.221.]. A bíróság által a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények az érdemességet megalapozhatják [BJD 8779.], de egyben ki is zárhatják. A már értékelt körülményeknek az érdemesség vizsgálata során történő ismételt figyelembevétele tehát a kétszeres értékelés tilalmát nem sérti. Az eljárás adatai, különösen a IV. r. vádlott terhére rótt bűncselekmények jellege alapján az ítéltábla álláspontja az, hogy az előzetes mentesítésre való érdemesség a IV. r. vádlott esetében nem állapítható meg.

[105] Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában az ismertetett bűnösségi körülmények mellett, a vagyoni hátrányra irányuló eshetőleges szándéka mellett, továbbá a II. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség csekély foka – amit a II. r. vádlott rendezett életvitele, a bűncselekmény elkövetése óta tanúsított kifogástalan életmódja igazol – miatt az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett tetemes időmúlás miatt a vádlottal szemben a bűncselekményre meghatározott legenyhébb tartamú szabadságvesztés büntetés is túl szigorú lenne, ezért esetében alkalmazhatónak tartotta a büntetés enyhítésére vonatkozó, a Btk. 82. § (1) bekezdés d) pontjában és a (3) bekezdésben írt rendelkezéseket. Terhelt2 II. r. vádlottat mindezekre figyelemmel a Btk. 50. § (1) bekezdése alapján pénzbüntetésre ítélte, a pénzbüntetés napi tételeinek számát az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyához, az egy napi tétel összegét a II. r. vádlott jövedelmi, vagyoni viszonyaihoz mérten állapította meg. Az ítéltábla arra figyelemmel, hogy a II. r. vádlott jelentős ideig állt a büntetőeljárás hatálya alatt, amely időszakban – foglalkozása jellegét is figyelembe véve, és elfogadva a II. r. vádlott erre vonatkozó előadását – különböző munkalehetőségektől esett el, ezért az ítéltábla az ügyészi indítvánnyal szemben nem tartotta indokoltnak a vádlottal szemben foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabását sem.

[106] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a 6. pontban megállapított tényállásra tekintettel helytállóan nem rendelt el Terhelt9 IX. r. vádlottal szemben vagyoneklobzást. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem tudta kétséget kizáróan megállapítani a számláról felvett 107.950.000 forint sorsát. Terhelt9 IX. r. vádlott arra hivatkozott, hogy azt átadta Terhelt5 V. r. vádlottnak, azonban az eljárás során nem volt tisztázható, hogy ez ténylegesen így történt-e, vagy azzal a IX. r. vádlott sajátjaként rendelkezett. Miután az eljárás során bizonytalan maradt a készpénz további sorsa, ekként a IX.r. vádlott, ahogy V.r. vádlott gazdagodása sem volt igazolható, így nem kifogásolható az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy a bizonytalanságot IX. r. vádlott javára értékelte. Ezért az ügyészségnek a pénzösszeg vonatkozásában a IX. r. vádlottat érintően a vagyoneklobzásra irányuló indítványát a másodfokú bíróság nem tartotta megalapozottnak.

[107] A bűnjelekről az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett, azonban azok tárolási helyét és nyilvántartási számát helytelenül tüntette fel, ennek javítása vált szükségessé a bírósági iratok 35. sorszáma alatt található bűnjeljegyzékek alapján. Az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező egyéb rendelkezés – az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés – törvényes.

[108] Az ítéltábla az ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontban meghatározott, a Be. 184. § (2) bekezdés szerinti személyes adatok között Terhelt4 IV. r.

vádlott és Terhelt9 IX. r. vádlott nyilvános ülésen bejelentett új tényleges tartózkodási helyét, továbbá az ítélet bevezető részében a 2021. október 20. napján megtartott tárgyalás határnapiját is feltüntette.

[109] Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla – a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva – a Be. 606. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[110] A Fővárosi Ítéltábla határozata elleni fellebbezést Terhelt1 I. r., Terhelt4 IV. r. és Terhelt9 IX. r. vádlott esetében a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki, míg Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában a jogorvoslat lehetősége a Be.615. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2023. június 21.

dr. Szalai Géza s.k.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

dr. Sárecz Szabina Martina s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2022. május 23. napján kelt 1.B.96/2019/152-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.320/2022/28. számú ítéletével Terhelt1 I. r., Terhelt4 IV. r., Terhelt9 IX. r. vádlott vonatkozásában 2023. június 21. napján, míg Terhelt2 II. r. vádlott esetében 2023. június 26. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. június 21.

dr. Szalai Géza s.k.

a tanács elnöke